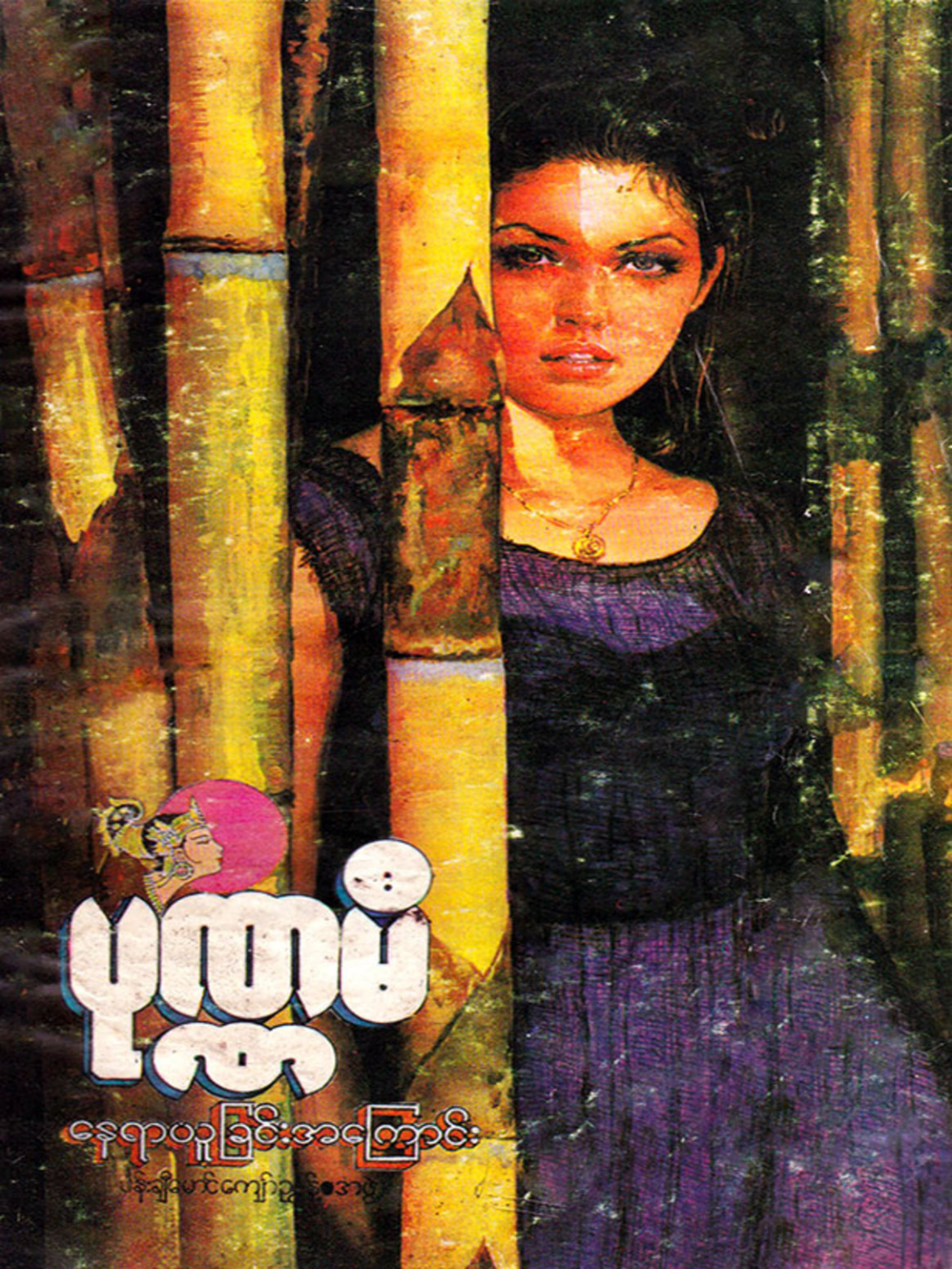

နေရာဝူခြင်းအကြောင်း

ပန်ချီမင်ကျော်စိုးအဖွဲ့

အခန်း(၁)

ရေသုတ်တံ ဝိုက်ပါကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ပဲ ဖွင့်ဆွဲလိုက်အပြီးမှာ ရှေ့နား ပေ(၁၀၀)အကွာ လောက်က ကားအဝါကလေးကို မြင်သည်။ သည်လောက်သည်းမည်းနေတဲ့ မိုးကြီးအောက်မှာ ရှေ့ နောက်ဝဲယာရပ်စရာ အကြောင်းအချက်လည်း တစ်စက်တလေမှ ရှိမနေဘဲ (ဥပမာအားဖြင့်မုန့်ဆိုင် လိုဆိုင်မျိုး တစ်ခုခုပေါ့လေ သည် ကားဝါလေး ရပ်တန့်နေရခြင်းဟာ ဒုက္ခတစ်ခုခုရောက်နေလို့ များ လား...။

ကူညီချင်စိတ်ရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာဒေသကတော့ ဆရာလုပ်ချင်စိတ်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိုယ်အကူ အညီပေးလိုက်သူထံက အားကိုးတကြီး တုံ့ပြန်မှုကိုရရင် နှစ်သက်သဘောကျတတ်မြဲ စိတ်က မှန် တင်မှန်ချလုတ်ပေါ်လက်ကိုရောက်သွားစေလေသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားပြီးသား မိုးကာအင်္ကျီလေးမှ ဦးထုပ်ကို ဆွဲယူခေါင်းဆောင်းပြီး ပြတင်းမှ ခေါင်းအထွက် တစ်ဖက်က ကားဝါလေးဆီမှ လည်း မှန်တံခါးက အလောသုံးဆယ်ကျလာ ကာ ဦးစွာခေါင်းထွက်လာရင်း...

"ကားပျက်နေလို့ဪ"

အကူအညီလှမ်းတောင်းပြီးမှ တစ်ဖက်ကားက မိန်းကလေးဖြစ်နေတာကို သိရှိသွားပုံနှင့်... အဓိပ္ပာယ် မသဲကွဲသည့်.... "ဪ" ဟူသော အ

သံအဆုံးမှာ ကိုယ့်ကားကို သူ့ကားရှေ့လမ်းဘေးသို့ ဆွဲကပ်ရပ်၊ တံခါး ဆွဲဖွင့်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းပြီးသားဖြစ်နေတော့သည်။ ။

"ကားကဘာဖြစ်တာလဲ"

သူ့မှန်တံခါးကိုသွားခေါက်ပြီး မေးစဉ်မှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ပုံနှင့်စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာပေးလေးက 'အဲ့ဒါကို မသိလို့ ပေါ့ဗျ' ဟု ဆိုရင်း ပျင်းတိပျင်းရွံ့ပုံစံနှင့် ကားပေါ်ကတစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာသည်။ ။

သူမက လှစ်ခနဲနေအောင်ပင် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကလေးဆိုးပုံစံလေး....

။

"ကား ပေါ်ပြန်တက်ချေ၊ ဘောနက်ကိုသာ ဖွင့်ပေး"

"ဗျာ"

"ဪ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကားရှေ့ဖုံးဖွင့်ပေးလို့ ၊ ဘာဖြစ်သလဲကြည့်ပေးမယ်၊ ဒီတင်ပြီး မယ့်ကိစ္စဆိုလဲ ပြီးသွားရအောင်"

"ခင်ဗျားက"

"အေးလေ ဘာဖြစ်လို့ လဲ...."

အထာမကျလှသေးသဖြင့် လျှောကျလာသော မျက်မှန်ကိုင်းကို ဆတ်ခနဲပြန်ပင့်တင်ရင်း သူမ က ကောင်လေးကို မျက်ခုံးပါပင့်တင်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ။

"မင်းကို ကိုယ်ကူညီမလို့ ၊ နို့မို့ဆို မင်းဒီလမ်းပေါ်မှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် လူသူမနီး ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပုံစံကြီးနဲ့ မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ မိုးကလဲ သည် လောက်ရွာနေတာ"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မဟုတ်သေးပါဘူး"

သူမက ခေါင်းကုတ်ရင်း တစ်လက်စတည်း ထီးအမိုးရွက်က ရေစက်
ကလေးတွေကိုပါ တောက်ခတ်ကစားကာ စိတ်ရှုပ်နေပုံရသည့်လူတစ်
ယောက်ကို ဪ ခက်ရန်ကောဟူသည့် အကြည့် နှင့် ကြည့်လိုက်မိပြန်
သည်။ ။

သိပြီ၊ အမှန်ကတော့ ဇာတ်လမ်းက ကားပျက်နေသည့်ကားကို မော
င်းတတ်ရုံကလွဲပြီး ဘော နက်အဖုံးတောင် ဖွင့်မကြည့်ဖူးသည့် သည်
လောက်မိုးသည်းသည်း လူသူမနီးနေရာမှာ ကားလာပျက် နေတာကို မျ
က်လုံးကလေးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အားငယ်နေမည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ထံကို ကြားကြား ရွားရွားနှင့် ကယ်တင်ရှင်လူစွမ်းကောင်း ဇာတ်လိုက်
လုပ်သူက ရောက်လာသင့်တာမျိုး၊ ခုတော့ ဇာတ် ကပြောင်းပြန်ဆိုတော့
ကောင်လေးလည်း နည်းနည်းတော့ စိတ်လေရှာမည်။

"ခင်ဗျားက ပြင်တတ်လို့ လား"

မဆိုသာဆိုသာ တစ်ခွန်းဆိုရင်း ကားထဲပြန်ဝင်ထိုင်၊ ရှေ့ဖုံး ဘောန
က်ကိုဖွင့်ပေးတော့ သူမက 'ဟေ့....ဟေ့....စက်ပါတစ်ချက်နှိုးကြည့်'ဟု
လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ။ စက်သံကနိုး လာပြီး မကြာခင်တဖုတ်ဖုတ်နှင့်
ပြန်သေသွားလေတော့ သူမက ခန့်မှန်းနိုင်လိုက်ပြီ။ ကောင်လေးက နော
က် တစ်ခါထပ်နှိုးပြီး ပြန်သေပြန်တော့ သူမက 'ရပြီ'ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်
လေး အော်လိုက်၏။ ထိုအခိုက် မှာ ပင် ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ သူမက စတင်ပြီး ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ။ ကား
တံခါးပြန်ဖွင့်ကာ...ကောင်လေးပြန်ဆင်းလာသည် ထိ သူမရယ်ချင်စိတ်
နှင့် ခပ်သာသာလေး ရယ်နေမိဆဲ။

"ဘာခက်သလဲ ဒီမှာ ကြည့်...မင်းဟာက oil filter က ချေးပိတ်ရုံ
လောက်နေမှာ ပါ၊ အဲဒါကို ဖြုတ်ပြီး ဒီပိုက်တစ်ဖက်ကနေ မှုတ်ထုတ်လို

က်ရင် ရလောက်ပြီ၊ အဲဒါလေးကို အဲဒီလောက်ကလေး ပြင်လိုက်ရုံနဲ့ ပြီးမှာ ၊ မင်းဘာလို့ မကြည့်ခဲ့သလဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် မသိခဲ့သလဲ"

"ဒါလေးပဲလား"

"အမှန်အတိုင်းဝန်ခံစမ်းပါ၊ မင်း ဒီအဖုံးကို ဖွင့်တော့ ဖွင့်ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ဒါဖြစ်နေတာ မင်း မသိဘူးမဟုတ်လား"

ခု လောလောဆယ်မှာ သူမက သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးသဖွယ်မို့ သိပ်ကြီးလည်း မလွန်ဆန်ချင် ဟန်။ သို့သော် အတော်ကြီး လွယ်ကူလှသော လုပ်ရပ်ကလေးကို သူမကသိနေပြီး သူကစိုးစဉ်းမျှ မသိ ခဲ့တာကိုလည်း မကျေနပ်ဟန်နှင့် ကောင်လေးက...

"ဝပ်ရှော့ဆရာသမီးမှ မဟုတ်ဘဲ"

သူမက Oil Filter ဘူးလေးကို ဖြုတ်ထုတ်၊ ပိုက်တစ်ဖက်မှာ ပါးစပ်တွေငုံပြီး ‘ဂျူး’ခနဲနေ အောင်ပင် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။ အခြားပိုက်တစ်ဖက်ကနေ ဆီတွေပန်းထွက်လာတော့မှ ရပ်တန့် ရင်း ဘူးလေးကို တစ်ချက်နှစ်ချက်လှုပ်၊ သူ့နေရာတကျပြန်တပ်ကာ ‘ကဲ...သွားပြန်တက်နှိုးချေဦး’ ဟု ခိုင်းစေပြန်သည် ။ သည် လိုတော့လည်း စောဒကမတက်ဘဲ သွားတက်နှိုးရင်း စက်သံလေးကောင်း ကာ တရစပ် စက်နှိုးနေလေတော့ မျက်နှာကလေးက ရွှင်ပျပျ။ သူမက ဘောနက်အဖုံးကို ပြန်ပိတ် ရင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိပြန်သည် ။ ‘ပန်းတိုင်’ရဲ့ တစ်သက်မှာ သည် လို အပြစ်ကင်း ကင်း ကလေးဆန်ဆန်နှင့် ယောက်ျားသားလေးမျိုးကို သိပ်ကြီးမကြံ့ဖူးလှသေး။

သူမရဲ့ စိတ်ဓာတ်က နဂိုတည်းကိုက သူမရဲ့ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ရည်၊ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုတို့ ကို တစ် ဖက်သားတွေက အသိအမှတ်ပြု တန်ဖိုးထားစေချင်ရုံသက်သက်။

"ကိုယ်လဲ ဝပ်ရှော့ဆရာ သမီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို ကိုယ် က လုပ်တတ်ထားရင်၊ နားလည်ထားရင် ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ချည်းပဲ၊ နောက်ကျရင် ဒါတွေ မင်းလဲ နားလည်လာမှာ ပါ၊ ခုတော့ မင်းကြည့်ရတာ အသက်ကလေးငယ်ငယ်နဲ့ ခုမှ ကားစမောင်းစပုံမျိုးပဲ၊ ကားမောင်းတော့မယ်ဆိုရင် ဒီလောက်ကလေးတော့ သိအောင်လုပ်ထားကွာ"

ပြောပြောဆိုဆို သူမက လက်နှစ်ဖက်ကို အချင်းချင်းပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ကားဆီရှိရာ ကိုယ်ပြန်လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

"ဟိတ်...ဟိတ်...နေပါဦး၊ ကျွန်တော် သိချင်တာလေးရှိလို့ "

ကျွတ်...သည် လောက်မျက်မှန်ပုံတုံး ကျွဲကော် ကိုင်းနက်ကြီးတပ်၊ မျက်တောင်မွေးတွေကို တို ကပ်ပြီး မရှိသလောက်ဘဲ ကျန်အောင်ညှပ်၊ ဆံပင်ကိုပါ ပုံတုံးတုံး၊ ပုံပျက်ပျက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထား သည့်ကြားက သူမရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ အခုမှ စတွေ့စ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်အတွက် စိတ်ဝင်စားချင် ဖွယ် ဖြစ်နေဆဲလား။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲသိချင်တယ်"

ဆန်းပြားသွားရသဖြင့် သူမက ပါးစပ်ကလေးတောင်ဟသွားမိသည်။ ။ သူမရဲ့ နာမည်ကို သိချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ အသက်ကိုသိချင်တာတဲ့ ။ အဆန်းတကြယ်။

"ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ကူညီခဲ့သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအခွင့်အရေးတော့ ပေးစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားထွက်မသွားခင် အသက်ကလေးတော့ ပြောခဲ့ပါဦး"

သူမက ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။ ။ ပြော

ပုံကိုက ကပေါက်တိက ပေါက်ချာ။ တောင်းခြင်းတောင်း အခွင့်အရေး ဆိုတာမျိုးကို သူမကသာ တောင်းရမှာ မဟုတ်လား။ သူက ကူညီလည်း ခံရသေး၊ အခွင့်အရေးကလည်း ရရဦးမည်တဲ့ ။ အတော်ကြီးရယ်ရပါ လား။

"မင်းကကော"

"ကျွန်တော့်အသက်လား၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်"

"ဟင်း...အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ဒီ လောက်သေးမွှားတဲ့ ကားပျက်တာလေးကိုတောင် မသိဘူး"

"အိမ်က ခွင့်မပြုလို့ ကားမောင်းခွင့်ရတာတောင် လပိုင်းပဲရှိသေး တာ"

အိုး...ထူးဆန်းဖွယ်။

သူမက လက်လေးတစ်ဖက် အသာမြှောက်ပြပြီး ကားတွင်း ဝင်ထိုင် လိုက်သည် ။

"နေဦးလေ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်မေးထားတာ မဖြေသေးဘူး"

"ဒါဒီလောက်ကြီး အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာက မင်းကားဆီ မင်းအမြန်ပြန်ပြီး အိမ်ကို ချက်ချင်းပြန်သင့်ပြီ၊ မင်းအသံက နှာသံပေါက် လာပြီ၊ မကြာခင် မင်းဖျားတော့မယ်၊ မင်းပုံစံကြည့်ရ တာ အိမ်ပြန်ရော က်ရင် ဝိုင်းဂရုစိုက်မယ့် လူအပုံပဲ နေမှာ ပါ၊ မြန်မြန်သာပြန်လိုက်"

"ကြီးတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေပုံတွေက ခင်ဗျားအသက် ကို တိတိကျကျသိရမှ ကို အဆင်ပြေတော့မယ်၊ ဘယ်နှယ့်ဗျာ...ကျွန် တော့်အစ်မအကြီးဆုံးတောင် ခင်ဗျားလိုပုံစံမျိုးကြီးတော့ ဖြစ်မနေသေး ဘူး"

"မင်းကို ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား"

"တင်တယ်လေ"

"တင်ရင် ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ အိမ်မြန်မြန်ပြန်လိုက်ပါ"

ပြောပြီးပြီးချင်း သူမက ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည် ။
မိုးရွာကြီးထဲ ရပ်ကျန်ခဲ့သော ကောင်ကလေးကို နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်
ဆင့် ဝိုးတဝါးကြည့်မိရင်း သူမက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိ သည် ။

တမင်ကြီး ကလိသည့်သဘောနှင့် အသည်းတယားယားကျန်ရစ်ရ
အောင်၊ အတော်ကြာကြာ ထိ အမှတ်ရနေအောင်ဒါမျိုးထွေလီကာလီစိ
တ်တွေနှင့် လုပ်ခဲ့တာမျိုး လုံးဝ မဟုတ်ဘူး နော်။ အထင် မမှားစေချင်
ဘူး။ သူမရဲ့ ဘဝမှာ သူမကို အကြောင်းတစ်ခုခုနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်
ကအမှတ်ထင်ထင် ရှိနေတော့မည်ဆိုရင် အဲသည် အကြောင်းအရာဟာ
သူမရဲ့ ပင်ကိုအရည်အချင်း၊ စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း တွေပေါ်မှာ သာ အခြေ
ခံစေချင်ပါသည် ။

ဥပမာ သည် ကောင်လေးဆိုရင် ကားပျက်နေတဲ့ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အ
ရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဝင်
ကူညီကားပြင်ပေးလိုက်နိုင်သည် ဆိုတဲ့ ဟာသကွက် ကလေးနှင့်ပေါ့။

အသက်မပြောမိခဲ့တာကတော့ အမြဲတမ်း ဆရာလုပ် ရှေ့ဆောင်ချင်
နေတဲ့ သူမက အဲသည် ကောင်လေးထက် တစ်နှစ်ကျော် ငယ်နေသေးလို့
ပါပဲ။

ဆတ်ခနဲ လျှော့ကျလာပြန်သည့် ကျွဲကော်ကိုင်းနက် မျက်မှန်ကြီးကို
မ,တင်လိုက်ရင်း တစ် လက်စတည်း ဆွဲဖြုတ်လိုက်မိတော့မယောင် ဟ
န်ပြင်ပြီးမှ သူမက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတိပေးပြီး ဆက်တပ်ထားလိုက်

တော့သည်။ ။

မှန်တယ်ထင်လို့ ဆောင်ရွက်ထားသမျှတို့ ကို မွေးမိခင်နှင့်တကွ အသိုက်အဝန်းတစ်ခုလုံးက ဝိုင်းဝန်းနားမလည်အပြစ်တင်ချင်တင်ကြပါစေ၊ သူမကတော့ လျှော့လိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ။

"ဒီဖျင်စတွေက (...)ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးမှာ နှစ်ရှာငါးဆယ်နဲ့ ချရောင်းပေးနိုင်နေတာ ကျွန်မတို့ က အန်တီကို ဒီဈေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကောက်နိုင်ပါ့မလဲ"

"သမီးလေးကလဲကွယ်၊ အသားမှ မတူတာ၊ နိုင်လွန်များ တာ၊ ချည်များ တာ ဒါကွာတယ်၊ အန် တီတို့ က စက်လှေကြုံနဲ့ အခန့်သင့်လို့ ဒီဈေးပေးနိုင်တာ၊ အရင်ဆုံး သမီးလေးဆီပဲ ပြပြီးသွင်းတာ၊ (...) ကုန်တိုက်မှာ ပစ္စည်းကြိုရောက်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး"

သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းရင်း ပေါင်းလက်စတန်းလန်း စာရင်းတွေကို ဆက် ပေါင်းနေလိုက်သည်။ ။ သူမရဲ့ မေမေကတော့ သူမအစွမ်းကုန် လေ့ကျင့်ပေးထားသော သမီးကလေးကို လက်လက်ဖြာသော မျက်လုံးများ နှင့် တစ်စိစိမိမ့်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတို့ ကတော့ ပြုံးမြဲမြဲ။

သည် လိုပါပဲ။ သူမမေမေကတော့ သူမရဲ့ လုပ်ရပ်မှန်သမျှတို့ ကို သူမအောင်မြင်မှုများ အဖြစ် ပြောင်းလဲသတ်မှတ်ကာ အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေတတ်သူ။ လောကကြီးကို အလိုမကျစွာနှင့် အမြဲတမ်း

မှုန်ကုပ်အေးစက်နေတတ်မြဲ မေမေမျက်လုံးတို့ ဟာ သူမအရွယ်ရောက် လာတော့မှ တဖြည်း ဖြည်း အရောင်တောက်ရကောင်းမှန်း သိလာတတ် ခဲ့တာ။

"သုံးရာနှစ်ဆယ်ဖြတ်တာ ဈေးမှန်ပါ ပန်းတိုင်ရယ်"

"ဟင့်အင်း အန်တီ၊ ဟိုဘက်က အခကုန်သည် ကို ပြန်မေးကြည့်ပါ ဦးနော်၊ ကျွန်မကတော့ မယူတော့ဘူး၊ အန်တီထံမှာ စိုးလို့ လဲ သတိပေး တာပါ၊ (....)မှာ နှစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ က ဖြတ်ဈေးတောင် မဟုတ်ဘူး နော်၊ ရောင်းပေးတဲ့ ဈေး၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုမှ ကိုက်မယ်မထင်ဘူး"

‘ဟင့်အင်း’ဆို တစ်ခွန်းပဲဖြစ်တတ်သည့် သူမအကျင့်ကို သိပြီး အန် တီကြီးက သူ့ပိတ်စထုပ် ကြီးကို ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်၊ ပါးစပ်ကပွစိစိနှင့် ထွက်လိုက်နှင့် မပြီးမပြတ်နိုင် ဖြစ်နေချိန်မှာ သူမက တော့ စောင့်နေ တာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အင်္ကျီချုပ်သည့် အမျိုးသမီးကို မေးဆတ်ပြကာ ခေါ် လိုက်သည် ။

ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင် ကုန်လုနီးပါး ဟိုတစ်ပုံသည် တစ်ပုံများ ပြားလွန်း လှသည့် ပိတ်စပင်လယ် ကြီးထဲမှာ အင်္ကျီချုပ်သည့် အမျိုးသမီးက ဟိုသ ည့် ကျော်လွှားရင်းပင် သူမရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။

"မကြည်အေးရေ၊ ဒီမှာ ဒီကက်တလောက်ကို ကြည့်လိုက်၊ ဖြစ်မ လား"

ပြောရင်းက ကက်တလောက်စာအုပ်ကိုလည်း ပေးကာတစ်ဆက်တ ည်း မေမေကိုပါ ပေါင်းပြီး သားစာရင်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည် ။ သူမ မေမေက သူမ စနစ်တကျ တွက်ချက်ထားပြီးသမျှတို့ ကို အဆင်သင့် စာ ရင်းစစ်လိုက်ရုံ။

ဒါပေမယ့် ခုလို အဆင်သင့် စာရင်းလေးထိုင်စစ်လိုက်ရုံဘဝကိုရောက်ဖို့ မေမေ့ခမျာ အဆင့် ပေါင်းများစွာကို တပင်တပန်းကြီး ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရတာပါ။

လင်ယောက်ျားလုပ်သူဘက်ကပါလာသည့် သာမန်မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း အထည်ဆိုင် သေးသေးတစ်ခုဟာ သူမမေမေ ဝင်ကိုင်လိုက်တော့မှ ကြီးကျယ်အောင်မြင်သော ရန်ကုန်သူ မိန်းမထုအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ရေပန်းစားသော ‘ကီလိုစ’ဆိုင်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းခဲ့ရတာ။

ဖေဖေ အလိုကျဆိုရင်ဖြင့် သာမန် ရပ်ကွက်ဈေးတစ်ခုတွင်းက တရုတ်ပိတ်ချည်ထည်ဆိုင် ဘဝက ရုန်းထွက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်သေး။

လောဘနည်းသည် ပဲဆိုမလား၊ ဘဝမှာ အေးဆေးစွာစီးမျောချင်တာလား မကွဲပြားသည့် သူမ ဖေဖေက ဆန္ဒများ လှသည့်မေမေ့ကို စိတ်မောစေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။ ဒါကြောင့်လည်း သူမကို မေမေ ကွန်ထရိုးလ် (Control) လုပ်တော့ ဖေဖေဟာ ‘ဥပမာ’ကောင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ် ခဲ့ရတာပေါ့။

ကော့သောင်းမှာ လူခံကောင်းကောင်း ရှိဖို့ အရေး တစ်ဖက်ကမ်းက အဝယ်တော်ကောင်းတစ် ယောက်နဲ့ ဆက်မိဖို့ အရေး စက်လှေကိစ္စ၊ ခုလို တိုက်ရိုက်လာသွင်းမယ့် အဆက်အသွယ်တွေရဖို့ ကိစ္စ၊ ကုန်သည်တွေက သည် ဆိုင်ရဲ့ ဖြုန်းအားကို ယုံကြည်နိုင်စေဖို့ ကိစ္စ။ မေမေ တော်တော်ကြီး ဂျင်ခြေ လည်ပြီးမှ သူမက အရွယ်ရောက်ကာ အဆင်သင့်နေရာယူနိုင်ခြင်းမျိုးဆို ပိုပြီးမှန်မည်။

သူမခေတ်ရောက်တော့ မျက်စိအမြင်လေးကလည်း ပိုရှိကာ အင်္ကျီချုပ်သမား လေးငါး ယောက် လက်ကိုင်ထားပြီး

ကက်တလောက်ပုံစံတွေပြလို့ ‘ရယ်ဒီမိတ်’ နှင့်မခြားသော မြန်မာပြည် ဖြစ်များ တီထွင်ဖို့ ထိပါ နယ်ပယ် ထပ်ချဲ့ခဲ့သည်။ ။

"အစ်မ....ဒီပုံတွေက တခြားလူတွေကိုကော ပေးပြပြီးသားလား"

"ဟင့်အင်း...မကြည်အေး လုပ်နိုင်မလားပဲ အရင်မေးကြည့်တာ၊ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မကြည်အေး တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပေးလိုက်တော့မယ်၊ အရင်ဒီခိုင်းတစ်ခုတုန်းကလို ဇာတွေအစလွတ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး"

"ဟင်း....ဟင်း....မဖြစ်စေရပါဘူး အစ်မရဲ့ "

"ပြီးရောလေ၊ ယူသွားကြည့်မယ်ဆိုရင် နောက်ဖေးမှာ လှတင်ရှိတယ်၊ ကုန်မယ့်ပိတ်ကိုပြော ပြီး တွက်ဖြတ်သွားလိုက်ပါ၊ ဦးဆုံး ငါးထည်စာလောက်ပဲ အရင်ပေါ့"

သူမက သူမရှေ့က အန်တီကြီးကို ကိစ္စပြတ်စေချင်လှပြီ။ ညနေမှာ သူမရဲ့ ပြင်သစ်ဘာသာ သင်တန်းကိုလည်း သူမမဖျက်ချင်။ သူမ မရှိရင် သည် အန်တီကြီးက သူမမေမေကို တကျည်ကျည်နှင့် နားပူနားဆာလုပ်ရင် သူမမေမေက ပျော့မပါတတ်ပေမယ့် အန်တီကြီးပြန်တာနှင့် သွေးတိုးတော့မှာ အသေအချာပင်။

"ပန်းတိုင်၊ ပြင်သစ်ဘာသာသင်တန်း ရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်...မေမေ၊ အင်္ကျီလဲလိုက်ရုံပါ၊ သမီးက အကုန်ပြီးနေပြီ"

သူမမေမေက သိပ်ကြီးတော့ ကျေနပ်နိုင်ဟန်မတူပါ။ အပြင်ထွက်ပြီဆိုရင် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် လေးရှိစေချင်တာ သူမမေမေရဲ့ ဆန္ဒတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်သည်။ ။

သည် နေရာမှာ တော့ လောဘလျှော့သင့်ပြီထင်တယ် မေမေရေ။ အ

ရာရာသိ၊ အရာရာတော်နှင့် စံပြသမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလိုရှိသော မေမေက သူမကို လူတကာငေးရလောက်သည့် အဆင်းမျိုးလည်း ပိုင်ဆိုင်စေလိုသေးသည် တဲ့ ။

အဲသည် အဆင်းကြောင့်ပဲ ရှိတဲ့ အချင်းကို လူတကာက မမြင်နိုင် ဖြစ်ကြရတာကိုတော့ ကာယ ကံရှင် သူမလောက် မေမေက ခံစားရဟန်မတူပါ။ သူမကတော့ မေမေ့ထက်တောင် သာလွန်စွာ အရည်အချင်းကြောင့် လူတကာ တန်ဖိုးထားရသူပဲ ဖြစ်ချင်ခဲ့သည် ။

အိမ်ကကောင်မလေး ယူလာခဲ့ပေးသည့် ကော့လက်စ်ဖုန်းကလေးနှင့် ပိတ်စအုပ်ကြီး အလယ် ကောင် အူကြောင်းတစ်လျှောက် အညိုကြောင်းကြီး ပါနေသည့်ကိစ္စကို ဖုန်းပေါ်မှာ တင် ဖြေရှင်းလိုက် အပြီးမှာတော့ သူမက အားလုံးကို အပြတ်ဖြတ်ကာ ထိုင်ရာကထရပ်လိုက်သည် ။ သူမထလိုက်သော နေရာမှာ မေမေက ဝင်ထိုင်၊ သူမကတော့ ပြင်သစ်ဘာသာသင်တန်းအတွက် စတင်လှုပ်ရှားရတော့ မည်လေ။

တကယ်တမ်းတွေးကြည့်လိုက်တော့ သူမမှာ အားလပ်နေချိန်ရယ်လို့ တကယ့်ကို အဟုတ်ကို နည်းပါးလွန်းလှတာ။ အိုင်အာ ဒုတိယနှစ်ဆိုသည့် ဘာသာတွဲနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ သူမအဖို့ ကျောင်းစာကိစ္စ၊ ပြင်သစ်ဘာသာသင်တန်းကိစ္စ၊ ပြီးတော့ အိမ်က စီးပွားရေးကိစ္စ၊ ဒါတွေအပြင် အိမ် မူကိစ္စကိုလည်း ကြီးကြီးမားမားကနေ သေးသေးဖွဲဖွဲကလေးတွေထိ ဝင်ပါနေရသေးတာ တွေးကြည့် ပြီး ပင်ပန်းတတ်သူအဖို့ ဆိုရင်တော့ ရင်မောဖွယ်ကြီး။

အလုပ်သမားများ စွာတို့ နှင့် အိမ်သားတွေအတွက် နေ့စဉ်စားအိုးကိစ္စ၊ စီးပွားရေးကိစ္စ အဝဝ နှင့် အိမ်တစ်အိမ်ရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေကျ ဟော့ပလိပ်၊ မီးဖို၊ မီးပူပျက်တာ၊ မိတာဖြူးစ်ပျက်

တာ၊ မီးချောင်းကျွမ်းတာကအစ ရေခွန်၊ မိတာခွန်ဆောင်ဖို့ ၊ အလုပ်ကိစ္စ နှင့် ရုံးပြင် ကနား သွားလာဖို့ တွေအလယ် အိမ်မှာ တစ်နေရာမဟုတ်တစ်နေရာ ချွတ်ယွင်းလိုအပ်နေတာမျိုး၊ ယုတ်စွအဆုံး ခြံထဲက မြက်တွေရှည်နေတာ၊ မိလ္လာကန်ပြည့်နေပြီဖြစ်တာ၊ အိမ်နောက်ဖေးက ဝါးကွပ်တွေလဲဖို့ လိုအပ်နေတတ်တာ၊ ကိုယ့်ဝါးပင်ကိုင်း သူများ အိမ်ခေါင်ပေါ်တင်နေတဲ့ ကိစ္စ၊ ဒါတွေအား လုံးအတွက် စေ့စေ့လိုက်ကြည့်၊ လိုက်သိ၊ လိုက်စီမံနေဖို့ တွေကိုသူမ မကြီးပြင်းလာခင် သူမ၏ မိခင် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုများ အကွက်စေ့အောင် စီမံခဲ့ပါလိမ့်။

ရေခဲတုံးဖေဖေကတော့ စံနမူနာယူစရာကောင်းလောက်အောင် အေးစက်စက်မတုန်မလှုပ်ရှိ နေခဲ့မှာ အသေအချာပင်။

အသေးအမွှားလေးလောက်ကတော့ ကိုယ့်အိမ်တွင် ပြီးလိုက်စေဖို့ သူမမေမေ လက်ထပ်သင် ကြားပေးခဲ့မှုနှင့် ခုဆိုအိမ်ကကောင်မလေး တွေက နေ့စဉ်လို ပစ္စည်းပျက်မျိုးစုံနှင့် သူမရဲ့ အားလပ်ချိန် ကို အကွက်ချောင်းနေတတ်ကြပြီ။

‘အိုင်အာ’ (IR) နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးပညာဆိုသည့်ဘာသာရပ်ကို အမှတ်မမီလို့ သွားခဲ့ရ တာမဟုတ်။ ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က ဆေးတက္ကသိုလ်ကို အသာလေး ရင်ကော့သွားနိုင်ပါလျက် ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးနှင့် မဖြစ်မနေ လျှောက်ယူခဲ့သော သူမက ကျောင်းစာဘက်မှာ ရော လစ်ဟင်းစေ လိမ့်မည်လားဟု မထင်ရက်စရာ။

ကဲ... ‘ကိုကို’ရေ၊ သည် လိုမိန်းမသားတစ်ယောက်အဖို့ ချစ်သူရည်းစား တစ်ဦးတစ်ယောက် ထံမှာ အလှူကြည့်ခံသက်သက်နှင့် အချိန်တွေဖြုန်းပစ်ရမှာ များ ငရဲကျတာထက်ပိုပြီး အခံရခက်လေ တော့မှာ အသေအချာပဲပေါ့ကွယ်...။

လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်သောအခါမှ ပြီးပြည့်စုံခြင်းရှိမှာ မဟုတ်ပေမယ့် သာမန်မက အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခံခဲ့ရသော မိန်းမသားတစ်ဦးအဖို့ ရုပ်ကလေးကို မှန်အောင်သာ အစွမ်းထက် သော ခင်ပွန်းလင်အတွက် ပါရမီဖြည့်ဖက်အသွင်ကိုဆောင်၊ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မျိုးဆက်ကောင်းကလေးတွေကို မွေးထုတ်ပေးရုံနဲ့ ဘဝမှာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရောင့်ရဲလိုက်ရတော့ မယ်ဆိုရင် အတော်ကြီး ဝဋ်ကြီး နေသလိုသာ ရှိတော့မယ်ပေါ့။

ခင်ပွန်းလင်ရဲ့ အစွမ်းအစကို အိမ်ထိုင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေဖို့ ထက် ကိုယ့်အရည်အချင်းကို မှန် ကန်စွာ ဖော်ထုတ်အသိအမှတ်ပြုပေးမယ့် လူမျိုးကိုသာ အလိုရှိတယ်...။

"ထိုင်ငေးနေချင်စရာအကောင်းဆုံး မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်ရရင် လောကကြီးက အတော်ကြီး ပြီးပြည့်စုံသွားတော့တာပဲ"

သည် လို အပြောခံရလို့ တစစ်စစ် မခံချင်ဖြစ်ရတဲ့ မိန်းမသားမျိုးကို မကြုံဖူးဘူးဆိုတာ အတ္တ ကြီး နယ်ကျဉ်းလွန်းရာ ကျတာပေါ့။

ဘွဲ့ရပြီးတဲ့ အခါ ဘွဲ့လွန်ထတက်ပြီး နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှာ အလုပ်ဝင်လိုတဲ့ ၊ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိမယ်ဆိုရင် ကုလသမဂ္ဂမှာ ဝင်တိုးကြည့်ချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ခင်ပွန်းလင်တစ်ယောက်ရှာလာပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ထိုင်ရေပြီး နေပျော်နေ မယ့်အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ တော့ ဘယ်တော့မှ ရပ်တည်နေနိုင်လိမ့်မယ်မထင် ဘူး...။

အခုလက်ရှိထားရတဲ့ အခြေအနေတစ်ခု လိုင်းတစ်ခုမှာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အပိုင်နိုင်ဆုံးဖြစ် အောင် ကြိုးစားနေတတ်တဲ့ လူဟာ ကိုယ် မျှော်မှန်းပြီးသား အခြေအနေထိရောက်အောင် ကြိုးစားဖို့ ထိလည်း ဝန်မ

လေးတတ်ကြတော့ဘူး။

ကိုကိုနှင့် စတင်တွေ့ကြစဉ်က သူမအသက်က ဆယ့်ကိုးနှစ်။ ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်စေလိုသည့် မိခင်၏ ဆန္ဒကို အပြတ်အသက် ဆန့်ကျင်ကာ အိုင်အာ ပထမနှစ်သို့ ရည်မှန်း ချက် ပြင်းပြင်းနှင့် တက်ရောက်ဖို့ လျှောက်ထားပြီးချိန်ဖြစ်လေသည်။ ။

"ကိုယ့်ဇနီးလောင်းကလေးဟာ ရုပ်ရည်က ထူးခြားလွန်းအောင် တင့်တယ်နေတာရယ်၊ မီးဖို ချောင် လုံတယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ရယ်၊ ကိုယ်တော့ အပေါင်းအသင်းတွေအလယ်မှာ အတော်ကြီး မျက်နှာပန်းလှမယ် ထင်တယ်"

သူမ၏ မေမေက အိမ်မှုကိစ္စ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကိုလည်း အိမ်ဖော်အလုပ်သမားတွေကို အောက် ကျနောက်ကျမဖြစ်စေဖို့ ကောင်းကောင်း ကြီးလေ့ကျင့်ထားပေးခဲ့သည်။ ။

"ပြီးတော့ကောဟင်..."

အမောတကော ပြန်မေးလိုက်သော သူမလေသံမှာ အပိုထပ်ဆောင်း ဖြည့်စွက်စေလိုသော အရည်အချင်းတချို့ကို မျှော်လင့်လျက်။

"ကိုယ့်အဖို့ ကတော့ အဲဒီနှစ်ချက်နဲ့ ပြည့်စုံပြီ"

"ဟင်..."

အစကနဦးတည်းကပင် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ သူမသိခဲ့ပါသည်။ ။

ဒါပေမယ့် ကိုကိုဆိုတာ သူမမေမေရဲ့ အဖိုးတန် သမက်လောင်း။ သူမ
မေမေရဲ့ ရွေးချယ်မှုဟာ သူမရဲ့ MAN OF DREAMS (အိပ်မက်များကို ပိုင်
စိုးသူ) နှင့် ကိုက်ညီစရာမလိုပါ။ သို့သော် ကျောင်းတက္ကသိုလ်ကိစ္စ မှာ
တစ်ခါဆန့်ကျင်ထားပြီးသား သူမက ဘဝတက္ကသိုလ်အရေးတွင် လည်း
ဆန့်ကျင်ဖို့ ကို စိုးစဉ်းမျှ နောက်တွန့်မှာ မဟုတ်ပါ။

"တတိယနှစ်မှာ အောနပ်(စ်)ဝင်အောင်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးရင်လဲ မာ
စတာဆက်တက်ဖို့ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့၊ မေမေကတော့ ပန်းတိုင်သာ ဆန္ဒရှိရင်
သူ့အမျိုးတွေကို လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး အင်္ဂလန်မှာ သက်ဆိုင်တဲ့ ဘာသာရ
ပ် ဘွဲ့လွန် ဆက်တက်နိုင်အောင် စီမံပေးမယ်တဲ့ ၊ ခုတော့လဲ မေမေက ဒီ
လိုင်းမှာ ပဲ ထူးထူးချွန်ချွန်ဖြစ်စေချင်နေပြန်ပြီ"

"အမှန်ကတော့ သိပ်မလိုလှဘူးကွ၊ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ဇနီးကို လူ
တန်းစေ့အောင် ပညာ တတ်တယ်ဆိုရင်ပဲ တော်ပြီ၊ ပန်းကလေးက အန်
တီမီမီစကားကို ဆန့်ကျင်ပြီး 'ဆေး' မလျှောက်ခဲ့ တာပဲ ကိုယ့်အတွက် ဝ
မ်းသာရမလိုလိုပဲ၊ ကိုယ့်ဇနီးက ဆေးခန်းနဲ့ ဆေးရုံ တလှည့်စီပြေးပြီး ကို
ယ့် ဝေယျာဝစ္စ၊ အိမ်ထောင့်ဝေယျာဝစ္စတွေ လစ်ဟင်းကုန်မယ်ဆိုရင် ကို
ယ် ကြည့်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ကိုကိုက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်..."

"တစ်ယောက်က ရှေ့တန်းထွက်နေချိန်မှာ တစ်ယောက်က
နောက်ကြောင်းလုံလုံရှိစေဖို့ အရေးကြီးတယ် ပန်းကလေးရဲ့ ၊ ပန်းကိုယ်
နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ခုလောက်ကြီးဖိစီးနေလို့ မဖြစ် ဘူး"

"ပန်းတို့ ခု လက်ရှိအိမ်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကကော"

"ဒါကပန်းမေမေနဲ့ ပဲဆိုင်တယ်၊ အန်တီမီမီက အသက်ကြီးလို့ အနား
ယူချင်ပါပြီဆိုလဲ ကိုယ့် အဖို့ ကတော့ အပန်းမကြီးလှပါဘူး"

"မေမေက သူ့ အစွမ်းကုန် ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို သေတဲ့ ထိတောင် စွန့်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပန်းတော့ ကိုယ့်မျက်စိအောက်က မိခင်ကောင်းကလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ခု လောက်ကြီး ကိစ္စများ နေတာကတော့ ဒီရုပ်ရည်ကလေးကိုတောင် အလှပျက်စေနိုင်တယ်"

"ကိုကိုက ဒီရုပ်လှတာကိုပဲ သိပ်ပြီး...သိပ်ပြီး ရှေ့တန်းမတင်ပါနဲ့ ၊ ပန်းက ဒါကို သိပ်ကြီး အရေးမစိုက်ချင်ဘူး"

တကယ်တော့ သည် 'ကိုကို' တို့ 'ပန်း' တို့ ဆိုတာတွေကလည်း 'ကိုအောင်နိုင်' ဆန္ဒ သက်သက်။ ဒါပေမယ့် သူမအဖို့ က သိပ်ကြီးအပန်းမကြီးလှတာမို့ သည် လောက်လေး ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေးရတာကို ရှုံးလေခြင်းဟု မမြင်ပါ။ သူမက သူတစ်ပါးဆန္ဒကို အလေးထားတတ်သူတစ်ဦး လည်း ဖြစ်ပါသည်။

"ကိုယ်ကတော့ ပန်း အရေးမစိုက်ချင်တဲ့ ဒီအလှအပလေးကိုပဲ အရမ်းမြတ်နိုး တန်ဖိုးထား တာ"

"ဒါဆို အဲဒီတန်ဖိုးထားစရာလေး ပျက်ပြားသွားရင်ကော"

"မပျက်ပြားအောင် ကိုယ်တာဝန်ယူမှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ အသင့်စီမံပြီး နောက်ကြောင်း အေးစေရုံအပြင် ပန်းဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူးလို့ ပြောတာလေ၊ တစ်ခုခုကြောင့် သောကဝင်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်မိရတာမျိုးတောင် မဖြစ်စေရအောင် ကိုယ် ကြိုးစားမှာ ပေါ့"

"သင်္ခါရသဘောဆိုတာရှိတာပဲ၊ ပန်း အိုလာရင်ကော"

"အဲဒီအခါကျရင် ကိုယ်တို့ မှာ စူးနစ်စွဲမြဲတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ရှိနေပြီး နေပြီ"

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူ့ဟာနဲ့ သူတော့ဖြင့် အကွက်စေ့နေသည့် သည် အစီအစဉ်တစ်လျှောက် လုံးကြီးမှာ သူမရဲ့ လုပ်ကွက်၊ အရည်အချင်း တွေက သိသိသာသာကြီးကို ပျောက်ဆုံးလို့ နေပါပေါ့။

ဒါကို ထောက်ပြရင်တော့ ကိုအောင်နိုင်က လက်ဝါးတကာကာနှင့် ‘ နိုး’အလုံးချင်း ထပ် အောင်အော်ကာ...

"အိမ်ထောင်တစ်ခုကို နိုင်နင်းအောင် အုပ်ချုပ်နိုင်တာ ပန်းရဲ့ အရည် အချင်းပေါ့၊ နိုင်နင်း အောင်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ပန်းအခုလုပ်နေတာမျိုးတွေ အသေးအမွှားကအစ စက်ပြင်ဆရာလို၊ မာလီလို အလုပ်သမားခေါင်းလို ဝင်ပါနေတာမျိုးကို မဆိုလိုဘူး၊ ပါးစပ်လေးတစ်ခုနဲ့ အားလုံးကို လက် ညှိုး ညွှန်ဖို့ ပဲလိုတယ်"

"ဒါကသာမန်မိန်းကလေးတိုင်း လုပ်နိုင်တာမျိုးပဲ"

"မထင်ပါဘူး၊ ခုခေတ်မှာ ကိုယ်လိုချင်သလောက်ထိနောက်ကြောင်း လုံနိုင်တဲ့ မိန်းကလေး မျိုးအတော်ကြီး ရှားသွားပြီ"

"ပန်း မျှော်လင့်တာကတော့ ပန်းရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ ပန်းရဲ့ အစွမ်းအစတွေကို ကောင်း ကောင်းကြီးသိရမယ်၊ ပြီးတော့ Appreciate လုပ် နိုင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီအစွမ်းအစတွေကို နေရာ မှန်မှန်တစ်ခုမှာ အသုံးချစေရမယ်၊ အသုံးချခွင့်ပေးရမယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ခု ကိုယ်က ပန်းကို Appreciate လုပ်သားပဲ၊ ပန်းရဲ့ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်ရည်တွေထဲက ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြီး လူမှန်နေရာမှန် အသုံးချဖို့ စီစဉ်တာပဲ လေ"

"ဒါဆို ပန်းယူရမယ့်ဘွဲ့အတွက်ကကော၊ ပန်း ဆက်ကြိုးစားမယ့်အ လုပ်အတွက်ကကော ကို ကိုပြောသလို အိမ်မှာ ပဲ ပြီးသွားရမယ်ဆိုရင် ပ

န်းရဲ့ ပန်းတိုင်က ပျောက်သလောက်ဖြစ်ပြီ"

"ကိုယ့်သတ်မှတ်ချက်အရတော့ ဒါတွေမလိုဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဦးဆောင်နိုင် စွမ်းမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ ပန်းပြောတာတွေ ပန်းတင်ပြတာတွေ ပန်း လို ထောင့်ပေါင်းစုံ စီမံဆောင်ရွက်မှုတွေ လိုအပ်ကောင်းလိုအပ်မယ်၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအဘက်ဘက်က အကွက်စေ့အောင် ဦးဆောင်နိုင်မယ့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ကို ရမယ် ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ ကဏ္ဍဟာ ပါရမီဖြည့်ရုံသက်သက်ပဲ"

"ကိုကို....ကိုကို သတ်မှတ်ချက်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာ ကဏ္ဍက ကျဉ်း မြောင်းလွန်းမနေဘူးလားဟင်"

"အဲဒီဘောင်ကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခုကိုပဲ အကွက်စေ့ပါစေဦး ပန်းရယ်"

"ဟင့်အင်း...ပန်းကတော့ ဘောင်ခတ်သတ်မှတ်ပစ်လိုက်တဲ့ နယ်ပယ်တစ်ခုထဲမှာ ကျဉ်း ကျဉ်းကျူတ်ကျူတ်နဲ့ မပြီးဆုံးသွားချင်ဘူး၊ ပန်းဘာတွေလုပ်နိုင်ဦးမလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ သိချင် သေးတယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ကောင်းကောင်း ကြီး ရှေ့ပြေးဖြစ်လာမယ့် ခင်ပွန်း ကောင်းကို ရခဲ့ရင် ပန်းလဲယှဉ်ပြီးလိုက်ပြေးချင်တယ်၊ နောက်လိုက်လေးလိုအသာမှေးလိုက်ရတာ ပျင်းဖို့ ကောင်းလွန်းပါတယ်"

"ပန်းက ဘယ်လိုအိမ်ထောင်ဖက်မျိုးကို မျှော်လင့်ထားတာလဲ၊ ပန်းမေမေ အန်တီမိမိနဲ့ ပန်း ဖေဖေ ဦးဦးကျော်တို့လိုလား"

"ဟင့်အင်း...အဲဒါဆို ပန်းက မေမေလိုပဲ အမြဲစိတ်စောပြီး မောနေရမယ်၊ ပန်းဖေဖေဟာ ပန်း အတွက် စံပြ၊ ရွေးချယ်ဖို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှောင်ကြဉ်ရန် စံပြကိုကို"

"ဒါဆိုပန်းက မျှော်မှန်းလွန်းရာကျနေပြီ၊ ပန်းဖြစ်ချင်သလို ပြည့်စုံဖို့ တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီမှာ ရှားပါးနေလိမ့်မယ်"

"ပန်းအတွက် ကုသိုလ်ကံဆိုတာရှိဦးမှာ ပေါ့ ကိုကိုရဲ့ ၊ ပန်းခုမှ ဆယ့် ခုနှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ မျှော်လင့်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ ပန်း ရှေ့ဆက်နိုင်သေးတာပဲ အဓိကကတော့ ပန်းရဲ့ အရည် အချင်းအစွမ်းအစတွေ ကို ကောင်းကောင်း ကြီး အသိအမှတ်ပြုရမယ်"

"ပန်းက...မဟာ ‘မ’ဝါဒသမားပဲထင်ပါတယ်"

"ဟင့်အင်းကိုကို၊ ပန်းက ယောက်ျားတွေအပေါ် မကောင်းမြင်ဝါဒမှ မရှိဘဲ၊ ပုခက်လွှဲသော လက်တောင်ကမ္ဘာကို အုပ်စိုးနိုင်သေးရင် တစ်ဖက်က ပုခက်လွှဲရင်း တစ်ဖက်လက်ကိုလဲ အအားမ ထားဘဲ တစ်ခုခု စွမ်းဆောင်နေဦးမှာ ဖြစ်တဲ့ ပန်းအတွက် ရည်မှန်းချက်တွေက ဒီထက်ကြီးမားပြည့် မြောက်စေရမယ်၊ နောက်ဆုံး တစ်နေ့မှာ တော့ ပန်းက ‘တန်ဖိုးထားတတ်မှု’ကို အဓိက အလေး ထားဖြစ်မှာ ပဲကိုကို"

သူမအသက်(၂၀)ရောက်လာသည် ထိ ကိုကိုက သူခံယူချက်၊ နေရာပေးနိုင်မှုကို မစွန့်လွှတ်နိုင် သေးသလို သူမကလည်း အပြစ်ကင်းစွာ Ap preciate လုပ်နိုင်မည့်သူကို ရှာဖွေဆဲ၊ တကယ့်မိတ်ဆွေ ရင်း မောင်နှမ ရင်းချာတွေလို ဆက်သွယ်နေကြဆဲ။

ဒါပေမယ့် သူမကတော့ အဲသည် ရုပ်ရည်လှပတင့်တယ်နေမှုလေးကို ပဲ စိတ္တဇဖြစ်ကာ အားလုံး ရဲ့ အမြင်မှာ ပုံပျက်နေစေဖို့ ဇွတ်ကြီးပင် ဖန်တီးခဲ့တော့သည် ။

ဒီဂရီလုံးဝမပါတဲ့ ကျွဲကော်ကိုင်းနက် ပုံတုံးတုံးမျက်မှန်ကြီးကိုတပ်၊ မှန်မှန်မှန်အောက်က ပေါ် နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို တမင်ကြီးစင်းစင်း သေသေ၊ လှပစွာ ရှည်လျားကော့ပျံနေကြတဲ့ မျက်တောင် တို့ လည်း တို

ဝင်ကုန်ကြပါစေ။ ဆံပင်ပုံကအစ ခေတ်တုံးလေ ကောင်းလေနှင့် မျက်နှာမှာ လည်း သနပ်ခါးမှုန့်တောင် မတင်ဖြစ်တော့ဘဲ အဆီပြန်စေ သောအခါ မူလက ယောက်ျားသားအများ စု နှစ် သက်လှပါသည် ဆိုသည့် သူမရဲ့ ရုပ်ရည်ကလေးဟာ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ဇောက်ထိုးကြီး အမှတ်ကျ သွားရှာရတော့သည် ပေါ့။

မလှတာလှတာထက် ရုတ်တရက်ထင်းခနဲ သတိပြုမိစေချင်တာသည် အဆင်းမဟုတ်၊ အချင်းပင်ဖြစ်သည် လေ။

အဲသည် အနေအထားမှာ ပဲ သူမက ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ကို အရည်အချင်းပြကွက်တစ် ခုနှင့်အတူ စတင်ဆုံစည်းဖြစ်ခဲ့သည် ။

နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဆုံဖြစ်ကြတာက ပွဲတစ်ပွဲမှာ ဖြစ်လေသည် ။

သူမရဲ့ အင်္ကျီစဆိုင်ကိုလာတတ်သည့် ဖောက်သည် ကောင်မလေးတစ်စုက သူတို့ ရဲ့ ဘာအသင်း ဆိုလား နှစ်ပတ်လည်မိတ်ဆုံစားပွဲလက်မှတ်ကို အတင်းကြီးရောင်းလေသောအခါမှာ ကိုယ့်ကို အား ပေးနေကျ သူငယ်မတို့ ကို ကိုယ့်အလှည့်မှာ ပြန်အားမပေးရင် မကောင်းဟူသည့် အမြင်နှင့် လက်မှတ် နှစ်စောင် ဝယ်ထားဖြစ်လိုက်သည် ။

တကယ်တမ်းကတော့ သွားဖြစ်မှာ လည်း မဟုတ်သည့်တူတူ တစ်စောင်တည်းသာ ဝယ်ရန် ပါ။သို့သော် မချောတို့ က တစ်ယောက်တည်း လာရင် ကြောင်နေမှာ တွေ၊ အဖော်နဲ့ လာပါတွေ ဘာညာ ဝေစီပြီး နှစ်စောင်ဝယ်ဖြစ်အောင် အတင်းရောင်း

လေသောအခါ နောက်ထပ်ပိုက်ဆံသုံးရာထပ်ကုန် ပြီး ပေါင်းခြောက်ရာနှင့် လက်မှတ်နှစ်စောင် ဝယ်ဖြစ်တော့သည်။ ။

ဒါကို သတင်းကြားသွားသောအခါ သူမသူငယ်ချင်း ‘ဝတ်ရည်’က ပိုက်ဆံခြောက်ရာဆုံး မည့် အကြောင်းပြချက်ကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြကာထိုပွဲကို နှဲချင်နေတော့သည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ သူမနှင့်ဝတ်ရည်နှစ်ယောက်သားတို့ မကြံရွယ်ထားသည့် သည် ပွဲကို ရောက် ဖြစ်ကြတော့သည် လေ။

သူမတို့ထွင်ချုပ်လုပ်ပေးထားသော ဒီဇိုင်းဆန်းအထက်အောက် ဝမ်းဆက်ဂါဝန်ရှည်ကြီးနှင့် လှပဆန်းသစ်နေသော ဝတ်ရည်ကလေးကို သူမတောင် ငေးလို့ မှ မဝချင်သေး။ သူမတို့ နှစ်ယောက် ဘေးပတ်လည်မှ ယောက်ျားလေး မင်းပရိသတ်တို့ အတော်ကြီး ထူပြောနေပြီဖြစ်တာကို သတိပြုမိ ရတော့သည်။ ။

"ဟာကွာ...စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ"

"လူထုပရိသတ်ကို ဆိုလိုတာလား"

"အေးပေါ့ကွ၊ တစိုက်မတ်မတ်ကြီးတွေ"

ပြောရင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆန်းစစ်ပြီး သူမက အနည်းငယ်တော့ စိတ်အေးရသည်။ ။ သည် ပရိသတ်သည် ပုံခပ်ပျက်ပျက် သူမအတွက်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။

"ဝတ်ရည်စုတ်၊ နင်က စွတ်လှနေတာကိုး"

"ဪ...တရားကျတယ်၊ နင် ဒီလို တမင်ကြီး ပုံမပျက်ထားတုန်းက နင့်နောက်ကရထားတဲ့ တွေကို ငါတို့ အတော်ကြီး သည်းခံခဲ့ကြရတာတော့ ဘာပြောမလဲ၊ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ အရေးကြီးတာ က ငါတို့ တစ်

ယောက် ငါးဆယ်အကုန်ခံကြည့်ကြမလား"

"သွားစမ်းပါ၊ ပေါတာကြီးကျလို့ "

သည် ပွဲမှာ က သီးချင်းတစ်ပုဒ်ငါးဆယ်ပေးပြီး ဘယ်သူမဆို စင်ပေါ် တက်ပိုင်ခွင့်ရှိနေတော့ အောက်ကပရိသတ်ရဲ့ သောတအာရုံအတွက် ဘယ်သူမှ ထည့်တွက်မနေကြတော့ဘဲ ငါးဆယ်ပေး လိုက်တက်ဟစ်လိုက်၊ တချို့များ ဆို နှစ်ရာပေးပြီး လေးပုဒ်ဆက်တိုက် ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်တက်ချသူ များ တောင် ရှိသေး။ နောက်ပိုင်းအပုဒ်တွေမှာ အသံကမထွက်တော့လေတော့ အတင်းကြီး ဖျစ်ညှစ် အော်၊ အောက်ကလှောင်ပြောင်သမျှကို ဆလံသလိုက်၊ ဆလု-တ်ရိုက်လိုက်နှင့် ပြန်ဆင်းလာတော့ 'တဂစ်ဂစ်'နှင့်။ လူစင်စစ်က လင်းတသံပေါက်သွားသူများ လည်း ရှိသည် ။

"လုပ်ကြည့်မယ်ဟာ၊ တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းစာ ပစ္စည်းစုံနဲ့ ဆိုခွင့်ရပြီး ငါးဆယ်တည်းပေးရမှာ ဘယ်လောက်တန်သလဲ၊ ကိုယ့်မှာ ဆိုနိုင်ရည် ရှိမရှိကို ငါးဆယ်တည်းလေးနဲ့ သိခွင့်ရမယ်"

"အို...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ အဆိုတော်လုပ်ဖို့ မှ မရည်ရွယ်ထားတာ၊ ဆိုနိုင်ရည်ရှိမရှိ ဘာသိဖို့ လိုသလဲ၊ မလိုဘူး"

"နင်ပဲအရာရာမှာ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိတာကို ဂုဏ်ယူတယ်ဆို"

"ဒါပေမယ့် အဲဒီစွမ်းရည်က ကိုယ့်အတွက်၊ ဒါမှ မဟုတ်ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် အသုံးကျ ဖို့ တော့ လိုတာပေါ့၊ ဘာမှ အသုံးမဝင်လာနိုင်မယ့်ဟာတွေဆို အလကားပဲ"

"သူများ တွေလဲ တက်ဆိုနေကြတာ"

"သူတို့ က အပျော်ပဲလုပ်တာ"

"ငါတို့ လဲ အပျော်ပေါ့"

"သူတို့ က အပျော်နဲ့ အပေါ့နဲ့ ကို လဲနိုင်ကြတယ်"

ငြင်းခုံနေဆဲ ‘ဘူဖေး’ကျွေးသည့် အစားအစာများ လာချသဖြင့် ဝတ်ရည်၏ အာရုံကို အစား ဘက်သို့ ပြောင်းပေးနိုင်လိုက်သည်။ ။

သူမ အမြင်အရဆိုရင်ဖြင့် သူမတို့ လူမျိုးအများ စုအချို့ဟာ ဘူဖေး ‘Buffet’ ပွဲမျိုးနှင့် မ ထိုက်တန်၊ ဝင်မဆံ့နိုင်ကြသေး။ အားလုံးကို မဆိုလိုပါ။ ဒါမျိုးပွဲတွေနှင့် ကျင်လည်ကျွမ်းဝင်ပြီး ဣန္ဒြေရနေပြီဖြစ်သည့် လူမျိုးတွေလည်း ရှိတော့အရှိသား။ သို့သော် အများ စုကတော့ ကိုယ်မရလိုက် နိုင်မှာ စိုးရွံ့စွာနှင့် လုယက်တိုးဝှေ့လို့ ။ အစားအစာ ခပ်ယူရာမှာလည်း နောက်လူအတွက် မစဉ်းစား။ ကြက်ယက်ထားတာကမှ ကျန်ရစ်သည့်ပန်းကန်ပုံစံထက် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိဦးမည့် ပုံတွေချည်း။

"စိတ်ညစ်တယ်ဟာ၊ ဗိုက်လဲဆာ လာပြီ ပန်းတိုင်ရဲ့ "

"ဒါဆိုရင် လာလေ၊ သွားတိုးဝှေ့ကြမယ်"

"အာ...ရှက်စရာကြီး၊ နင်ပဲ ခုနက သီချင်းဆိုဖို့ ပြောတုန်းကတော့ သိက္ခာကျတယ်ဆို"

"ဟ...အဲဒါက ကိုယ့်အတွက် ဘာအကျိုးမှ မရှိဘူး၊ ခုဟာက ကိုယ်မိုက်ဝမှာ ၊ မတူဘူး"

သူမက ဝတ်ရည်အတွက်ပါ ပန်းကန်နှစ်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူပြီး လူအုံကြီးကြားထဲ ဝင်ရောက် တိုးဝှေ့ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ဟေ့...ဟေ့၊ ဘယ်လိုလဲ၊ တိုးလှချည်လား"

"အေးလေ၊ စားရမှာ ပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့"

"ဒါ အီသီယိုးပီးယားမှာ ရိက္ခာဝေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ယဉ်ကျေးတဲ့ ဘူ

ဖေးပွဲလို့ ခေါ်တယ်"

သူမက သူမကိုဝိုင်းပြီး ပြောင် လှောင်လိုက်ကြသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မျက်ဝန်းစွေ ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ လက်ထဲကိုယ်စီတွင် မတော့ သည် တစ်သက်စားကုန်ပါ့မလားတောင် ထင်ရလို့ ပန်းကန်အမောက်ကိုယ်စီနှင့်။

သူမတို့ နှစ်ယောက်စာ နှစ်ပန်းကန်စာရပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူမက လူအုပ်ကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ဟိုသည် ကြည့်လိုက်သည့် တစ်နေရာမှာ တော့ ခုချိန်ထိ ပန်းကန်ပြားလွတ်တစ်ချပ်ကိုကိုင်ကာ ပွဲအခြေ အနေကို စိတ်ပျက်နေဟန်ရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

"ပန်းကန်ပေး အစ်မ"

သူမက ပြောပြောဆိုဆို အမျိုးသမီးလက်ထဲက ပန်းကန်ကို မဆွဲရုံတစ်မည် ယူလိုက်ကာ ပန်း ကန်အမောက်ကြီးများ အုပ်စုထဲမှ တစ်ပန်းကန် နည်းနည်းစီ ဖျတ်ဖျတ်နှင့် ခပ်ပြီး သူမကိုင်ထား သည့် ပန်းကန်ထဲ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။

"ဟ...ဟ...ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရင့်လှချည်လား"

"ဘယ်လိုလေးလဲဟ၊ ပြောလေဆိုးလေပါလား"

သူမကတော့ တစ်ပန်းကန်စာ အပြည့်ရပြီးပြီမို့ ခေါင်းအမော့သားလေး လူအုပ်ထဲမှ ခွာကာ...

"မသိဘူးလေ၊ အဲဒီပန်းကန်ကြီးတွေက အမောက်ကြီးတွေဆိုတော့ စားကြမယ့် ပန်းကန် တွေလို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ၊ စားပွဲပေါ်တည်မယ့် ပန်းကန်ကြီးတွေကို စားပွဲထိုးတွေ သယ်လာတာ မှတ် တာပေါ့"

ဝတ်ရည်တို့ စားပွဲကို သူမ ပြန်ရောက်တော့ မျက်လုံးအဝိုင်းသား

လေး ရှိနေဆဲ အမျိုးသမီးက သူမကို သဘောတကျနှင့် အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်နေတော့သည်။ ။

"ညီမလေးပုံစံကြည့်ရတာ သဘောကျဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ့ညီမတွေသာ မပါရင် မမတော့ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ပဲ ဒီပွဲက ပြန်ရမှာ ပဲ၊ ကြည့်ပါဦး၊ လူအုပ်ကြီးက ခုထိမကွဲနိုင်သေးဘူး၊ စိတ်ပျက်စရာ"

"အမှန်က သူတို့ ပန်းကန်တွေ ပြည့်နေပါပြီ၊ နောက်ထပ်လာချတဲ့ ဟင်းပွဲတွေ ထပ်ခပ်နေကြ တာ"

သည် လိုနဲ့ ပဲ သူမတို့ သုံးယောက်က တစ်အုပ်စုံလို ဝိုင်းဖြစ်သွားကြသည်။ ။

"အစ်မက တစ်ယောက်တည်းလား"

"ဟင့်အင်း...မောင်တစ်ယောက်ပါသေးတယ်၊ အတော်အားကိုးရတဲ့ မောင်၊ မမဖို့ ဟင်းခပ် ပေးစမ်းပါလို့ ပြောပြီးကတည်းက ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ခုထိကို ပေါ်မလာဘူး...ကြည့်"

ပေါ်မယ့်ပေါ်လာတော့လည်း ပန်းကန်ပြားထဲ အသားဖတ်လေးနှစ်ဖတ်၊ ထမင်းကြော်က သုံး ဇွန်းစာလောက်နှင့် ရယ်ကျဲကျဲကလေး အနားရောက်လာတာ..

"မမနှင်း...ဟဲဟဲဟဲဟဲ...."

"ကြည့်စမ်း၊ ပုံကိုပျက်နေတာပဲ၊ အင်္ကျီမလဲပေးလို့ "

"ဟာ...မမနှင်းကတော့ အကျအနစားသောက်နေပြီ"

"အင်း...ဟုတ်တယ်၊ နင့်လောက်မညံ့တဲ့ လူနဲ့ တွေ့လို့ ပေါ့၊ လာထိုင်

ကောင်ကလေးက အင်္ကျီကို တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် သပ်လိုက်
ကာ ရယ်မဆုံးသည့်ပုံ ကလေးနှင့် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

"စွတ်တိုးကြတာပဲ၊ အရမ်း ရယ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဟာ"

အခုမှ သူမကို တွေ့သွားပြီး လက်ညှိုးလေးညွှန်ကာ တအံ့တဩရှိ
လေသောအခါ သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

"မမနှင့်၊ ဒါမင်းပြောဖူးတဲ့ မင်းကားကို ပြင်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ တစ်
ယောက်ပေါ့..."

"မင်း"

သူမ သုံးနှုံးခဲ့ဖူးသည့် အသုံးအနှုန်းလေးက သူ့နာမ်စားလေးပဲဆို
တာ သိလိုက်ရတော့ သူမက တစ်ချက်ကလေးတော့ သဘောကျသွားမိ
သည်။ ။

"ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပဲ ညီမရေ၊ အဲဒီနေ့က မိုးတွေကလဲရွာ၊ သူလဲ ပြ
န်ရောက်ရမယ့်အချိန် ပြန်မရောက်တော့ မမတို့ အားလုံး စိတ်ပူနေကြ
တာ"

သူမက တစ်ခုခုပြန်ပြောလိုက်မည်ပြင်ဆဲ...

"အဲဒီနေ့ကလေ အိမ်နားရောက်ခါနီးမှ ကားက အဲဒီလိုပဲ တဖုတ်ဖု
တ်မြည်ပြီး ထပ်ရပ်သွား ပြန်ရော၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာရမလဲ၊ ကျွန်တော်
က ခင်ဗျားလုပ်သလို လုပ်ကြည့်လိုက်တာပေါ့..."

"ရရောလား..."

"ရတယ်လေ၊ တုံ့တုံနဲ့ ပဲ အိမ်ပြန်ရောက်သွားတယ်"

တကယ့်ကို ဝမ်းပန်းတသာနှင့် တက်တက်ကြွကြွပုံစံနှင့်မို့

သူမမပြောနဲ့ ၊ ဝတ်ရည်တောင် မနေနိုင်တော့ဘဲ တခစ်ခစ်ပင် ရယ်ရတော့သည်။ ။

"ဒါမမတို့ မောင်အငယ်ဆုံးလေးလေ၊ မင်းမွန်သီလတဲ့ ၊ မမတို့ က ညီအစ်မသုံးယောက်ပေါ့၊ ဝင်းဝင်းမွန်၊ နှင်းနှင်းမွန်နဲ့ သင်းသင်းမွန်တဲ့ ၊ မင်းက သင်းသင်းနဲ့ တောင် ငါးနှစ်ကျော်ကွာတာ၊ ကျောက်ကုန်းမှာ နေကြတယ်လေ...(.....)လမ်း ရောက်ရင်ဝင်ပါ၊ ဒေါ်မြမွန်အိမ်ဆို မေးရင်ရပါ တယ်၊ ဖေဖေကတော့ မရှိတော့ဘူး"

‘ဖြစ်ရမယ်’ ဟု သူမ တွေးလိုက်မိသည်။ ။

အခွင့်ထူးခံ၊ အလိုလိုက်ခံ ဖူးဖူးမှုတ် ရွှေမင်းသားလေးတစ်ပါးပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

"ကျွန်မက ပန်းတိုင်ပါ၊ သူကတော့ ဝတ်ရည်တဲ့ ၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပေါ့၊ ဒါပန်းတိုင်ရဲ့ Visiting card ပါမမ"

အနည်းဆုံး နှစ်ခါပြန်လောက်တော့ ကြည့်ချင်စရာဝတ်ရည်ထံပါး အသိအမှတ်ပြု အပြီးတစ် ချက်ထက် မပိုဘဲ ချက်ချင်းလို သူမဘက် ခေါင်းပြန်လှည့်လာသော ကောင်ကလေးကို သူမက အမှတ် တစ်မှတ်တော့ ကျိတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ဘာမှ မဟုတ်သည့် သည် အဖြစ်အပျက် ကလေးအတွက်ပဲ သဘောတကျ။

"ကဲ...ဝတ်ရည်ရေ၊ ပြန်ကြမှ ထင်တယ်၊ မမနှင်း၊ ပန်းတိုင်တို့ ပြန်တော့မယ်"

"အင်း...အင်း...ဘာနဲ့ လာကြသလဲ၊ ပြန်ဖို့ အဆင်ပြေကြရဲ့ လား"

"ကား ပါလာပါတယ်"

ကိုယ့်ကို သူမမေးသောအခါ ဝတ္တရားအရ ကိုယ်ကလည်း ပြန်မေး

သင့်တော့သည်။ ။

"မမနှင်းတို့ ရော ဘာနဲ့ ပြန်ကြမှာလဲ"

"ဒရိုင်ဘာ ဒီအချိန်ကြီးထိ မနေလို့ ကိုရွှေမင်းပဲ မောင်းလာခိုင်းရတယ်လေ၊ ဘုရားစာ တရွတ်ရွတ်နဲ့ ကုသိုလ်ရတာပေါ့"

သည် လိုပြောတော့ ကလေးကြီးအသွင် သူ့မျက်နှာက စူပုပ်ပုပ်၊ သူမတို့ ထထွက်လာကြပြီး သိပ်ကြီးမှ မရောက်သေးခင်...

"မမနှင်း၊ မင်း ဗိုက်မဝဘူးနော်၊ အိမ်မှာ ပေါင်မုန့်ရှိသေးလား၊ အိမ်ရောက်ရင် ကြက်ဥနှင့် ဝက်အူချောင်းနဲ့ ကြော်ပေးရမယ်"

သူမက စိတ်လွတ်လက်လွတ်နှင့် 'တဟင်းဟင်း' ရယ်လိုက်မိတော့သည်။ ။

"အဲဒီတစ်ယောက်ကို ငါသိတယ်၊ ဖစ်ဆစ်မှာ မင်းမွန်သီလဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲ ပန်းတိုင်ရဲ့ "

"ဘာ ကိစ္စနဲ့ ကြီးတာလဲ"

"ရုပ်ရည်လေး ကြောင့်ရယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးသုံးနိုင်စွဲနိုင်ရယ်ပါမှာပေါ့"

"ငါတော့ မထင်ဘူး၊ သူ့စကားပြောပုံ ဆိုပေါက်တွေရယ်၊ အမူအရာတွေရယ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သူနဲ့ တွေ့တဲ့ လူတိုင်းဟာ သူ့ပုံစံတွေကြောင့် ရယ်ချင်နေကြရမယ်ထင်တယ်"

"ဟင်...ငါတော့ မရယ်ချင်ပါလား"

သူမက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။ ။
သူမတွေ့မြင်ဖူးသမျှယောက်ျားသား တော်တော်များ များ တို့ ဟာ (ကို

အောင်နိုင်အပါအဝင်) တစ်နေရာရာမှာ တော့ မိန်းမသားတို့ ကို မှီခိုခံ အသွင်ပြောင်း ကာ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကျတော့ မှီခိုသူတွေအဖြစ် တစ်လှည့်စီ ပြန်ဖြစ်ကြရပြီ။

သူကလေးကတော့ သူများ တကာထက် ပိုထူးလို့ ၊ အရာရာ တော်တော်များများမှာ မိန်းမ သားတို့ ကို မှီခို၊ ရေစုန်လိုက်နေပုံရလှတာ။ သူတစ်ကာထက် ထူးနေသည့်သူဆိုတာ မရယ်ရဘူးလား။ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမေ၊ အစ်မတွေရဲ့ အင်္ကျီစ ကိုဆွဲပြီးမှ ကမ္ဘာကြီးကို ကြည့်ဝံ့တဲ့ ပုံပေါက်နေတာ မရယ်ရဘူးလား။

လူအတော်များများကို သူမရဲ့ လက်အောက်ခံတပည့်ကလေးတွေအဖြစ် ဆရာကြီးအမြင်နှင့် ကြည့်ချင်တတ်သော ဉာဉ်ဆိုးရှိသည့် သူမကတော့ ‘မင်းမွန်သီလ’ ဟူသည့် ကောင်ကလေးကို ခုမှ ကျောင်းစအပ်လာသည့် သူငယ်တန်းကျောင်းသားအသစ်ကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ မြင်မိနေတာက ကော...

အဲဒါက အရယ်ရဆုံးဖြစ်သည် ။

မင်းမွန်သီလရဲ့ အစ်မတွေ အုပ်လိုက်ကြီး ရောက်လာကြချိန်မှာ သူမက ဇာတစ်ထုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန်ဖြစ်သည် ။ မမနှင်း မိတ်ဆက်ပေးသော မမဝင်းတို့ မမသင်းတို့ နှင့် ခဏမျှသာ စကားပြောနိုင်ပြီး ‘မမတို့ ကြည့်ကြပါဦးနော်’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို ‘ပန်းတိုင်ရဲ့ ကီလိုစဆိုင် သိပ် နာမည်ကြီးလွန်းလို့ ပိတ်စတွေလာကြည့်တာ’ဟူသည့် စကားကို အခွင့်ကောင်းယူလိုက်တော့သည် ။

လက်ဖျားတို့ ၊ ကော်လံဖျားတို့ ၊ အင်္ကျီရင်ဘတ်တို့ မှာ တပ်သည့်ဇာစကလေးတွေကို အင်္ကျီချုပ် ရောင်းသည့် ဆိုင်တစ်ခုထဲ အထုပ်လိုက် လ

က်လွဲရောင်းလိုက်ရာမှ မကျေမနပ်နှင့်ပြန်ပြောလာသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်

။

"အစောကတည်းက ကျွန်မပြောတယ်လေ၊ အထုပ်လိုက်ရောက်တာ၊ ကျွန်မတောင် ပြန်မစစ် ရသေးဘူး၊ ဒီတိုင်းအထုပ်လိုက်ယူရင် တစ်ဈေး၊ ရွေးပြီးမှ ကတ်လိုက်ယူရင် တစ်ဈေးလို့ ပြောခဲ့တယ် လေ"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ညီမရယ်၊ ဒါပေမယ့် အထုပ်ဖြေကြည့်တော့ အသုံးဝင်မယ့် ဇာမျိုးကလဲ နည်း နေတယ်လေ၊ ခါတိုင်းတုန်းကတော့ အစ်မတို့က ညီမရှင်းပြီးသားကတ်တွေပဲ ယူတာများ တယ်လေ"

"ဒါဆိုရင် အစောကတည်းက ခါတိုင်းယူနေကျပုံမျိုးနဲ့ ပဲ ယူပါလား အစ်မရဲ့ "

"အထုပ်လိုက်က အရမ်းဈေးကွာနေတော့ အစ်မတို့ ကလဲ စမ်းကြည့်ချင်သေးတယ်လေ"

"အခု အထုပ်ကပြေသွားပြီ၊ အထဲကဇာစတွေ မူလကအတိုင်း အတိုးအလျှော့မရှိနိုင်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူက အာမခံနိုင်မလဲ"

"အို....ညီမရယ်၊ ဒါကတော့ အမြဲတမ်းဖောက်သည် ကြီးချင်းချင်း ဒီလောက်ကတော့ ပြော စရာမရှိပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူး လား"

သူမက မင်းမွန်သီလ၏ အစ်မများ ဘက်သို့ တစ်ချက်မျက်စိဝှေ့ဝဲကာ ကြည့်လိုက်သည် ။ အမယ်...အံ့ဩစရာ။ သူမရဲ့ အိမ်ဧည့်ခန်းဆောင်ဆိုတာက ဝင်ဝင်လိုက်ချင်းမှာ ပဲ အမျိုးသမီးထုပ်ရီ သတ်ကို တခြားကိစ္စဝိစ္စတွေဆီ အာရုံမပြန်နိုင်ဖွယ်ရာ ပိတ်စပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် ဆွဲဆောင်ထားပြီး သား။ သည် အခန်းထဲဝင်လာသမျှ မိန်းမသားတို့ ဟာ သူမကို တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ရင် အချင်းချင်းတောင်

စကားသိပ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်စိရှင်ရှင်ထားလို့
ချောင်ကြိုချောင်ကြားပါ မကျန် အလှအပမှန်သမျှကို ရှာကြရတော့တာ။

ခုတော့ မင်းမွန်သီလ၏ အစ်မများမှာ ပြောင်းပြန်။ ပိတ်စပုံတွေဆီ
တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် သာ အရောင်ပြမျက်ဝန်းရောက်သော သူတို့
အကြည့်တွေဟာ အချိန်အတော်များများမှာ တော့ သူမဆီ သို့သာ ဦးတ
ည်နေကြလေသည်။ ။

ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကိုယ်စီနှင့် သည် အစ်မကြီးသုံးယောက်ဟာ သူမ
ရဲ့ ကီလိုစတွေကို တကယ် ပဲ စိတ်ဝင်စားမှုမှ ရှိပါရဲ့ လား။

"ဒီလိုလုပ်ပါလား ညီမရယ်၊ ညီမအနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဒီဇာတွေရဲ့ အ
သုံးကို ပိုသိမှာ ပါ၊ ဒီတော့ ဒီအိတ်ကိုပြန်ယူပြီး ခါတိုင်းလိုပဲ အစ်မလဲ က
တ်လိုက်ပဲယူတော့မယ်၊ အဆန်းထွင်ချင်တာ သိပ်မကိုက်ဘူး ညီမရေ၊
လမ်းရိုးပဲလိုက်မှ "

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည် ။ သူမက ဇာအိတ်ထဲ
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရုံနှင့် စိတ်ကူးဉာဏ်ခပ်အောက်အောက်သည်
အစ်မကြီးမျိုးအတွက် ဘယ်လိုမှ အသုံးချတတ်စရာမြင်သော ဇာမျိုးတွေ
ကို မြင်ပြီးသား။ ဒါပေမယ့် အဲသည် ဇာတွေမှာ အပြင်ကပိုထွက်နေတဲ့
ခြင်ထောင်ဇာလို၊ နိုင်လွန်ဇာလို အစပိုအပြားကြီးတွေကို ညှပ်ထုတ်ပြီး
သူ့အပွင့်ပုံအတိုင်း ကတ်ကြေးနဲ့ လိုက်ကိုပစ်ရင် ကိုက်တဲ့ နေရာမှာ လ
ည်း ကတ်ကြေးလေးကို သင့်တော်ရုံလောက် မီးအပူပေးပြီးညှပ်ရင်
သားနားသပ် ရပ်လှပတဲ့ လက်ဖျားကွပ်ဇာကလေးတွေ ထွက်လာနိုင်တ
ယ်ဆိုတာကို လေကုန်ခံပြီး ရှင်းပြမနေချင် တော့။

တော်ကြာ သူမရဲ့ အကြံအတိုင်း လိုက်လုပ်ခါမှ ပိုလို့ ပျက်စီးကုန်ရ
သည် ဆိုပြီး နောက်တစ်ကြိမ် အပူလာကပ်မှာ မျိုး ထပ်မံမခံစားချင်

တော့ပြီ။

သူမဘက်က အင်တင်တင်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး အင်္ကျီသည် အစ်မကြီး ပုံစံပြောင်းလာသည်။ ။

"ဒါဖြင့်ဒီလိုလုပ်လေ၊ အစ်မတို့ ဘက်ကလဲ အိတ်ဖောက်ပြီးသွားပြီ ဆိုတော့ ဒီအထုပ်ကို မူရင်း ဈေးထက် နည်းနည်းလျှော့ပြီး ပြန်ယူလိုက်ပါ။ အလျှော့အတင်းကတော့ အချင်းချင်းတွေပဲကွယ်၊ ညှိ ကြတာပေါ့။ အစ်မတို့ ဘက်ကလဲ သာသည် နာသည် မတွက်ပါဘူး။"

တွက်လို့ လည်း ဘယ်ရပါ့မလဲအစ်မကြီးရယ်၊ တကယ်တမ်းသည် အိတ်ထဲက ဇာဘယ်နှစ်စ လောက် နှိုက်ယူပြီးပြီလဲမှ မသိဘဲ။ သူနှိုက်ယူပြီးသားဇာစတွေဟာ လက်လီအရောင်းနဲ့ ဆို သူမ အတွက် အတော်ကြီး ဈေးကောင်းရနိုင်သည့် ဇာစမျိုးတွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

နောက်ထပ် ဆယ့်လေးငါးခွန်းလောက် စကားအပိုတွေဆိုအပြီးမှာ သူမနှင့် ထိုအစ်မကြီးတို့ ကိစ္စက ပြတ်သလောက်ရှိသွားပြီမို့ ကောင်မလေးတွေနှင့် ဇာကတ်တွေရွေးဖို့ ကို ဆက်လွှဲပေးခဲ့ကာ မင်းမွန်သီလ၏ အစ်မများ ရှိရာဘက် သူမထလာခဲ့သည်။ ။

"ညီမလေးပုံစံကိုကြည့်ပြီး မမနှင်းတို့ တွေ သဘောကျနေကြတာ၊ ဒါ ညီမရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ပဲလား။"

"မိဘလုပ်ငန်းပါမမ၊ ခုမေမေက ကော့သောင်းဘက်ခရီးထွက်သွားလို့ ပန်းတိုင်က ဆိုင်မှာ ဝင်ပေးနေရတာ၊ ကျောင်းတောင်မတက်ရဘူး။"

"ညီမလေးက ကျောင်းတက်သေးတယ် ဟုတ်လား။"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပန်းတိုင်က အိုင်အာ ဒုတိယနှစ် တက်နေပါတယ်။"

"ဒါဆို ညီမလေးအသက်က"

"ပန်းတိုင်က အသက် ၂၀ ကျော်ပြီမမရဲ့ "

"ဟင်...ကြည့်စမ်း၊ မင်းထက်ငယ်တယ်တဲ့ "

သုံးယောက်စလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်သွားကြချိန်မှာ သူမက စိတ်ထဲမှာ ဇေဝဇေဝါဖြစ် လာရသည်။ သူတို့ တစ်သိုက်က သူမရဲ့ ပိတ်စတွေကို သူမကိုလောက် စိတ်မဝင်စားကြတာ ပိုသေချာ လာပြီ။ ဒါပေမယ့် သူမက လက်မလျှော့လိုသေး။

"မမတို့ အစတွေက များ နေတော့ မရွေးတတ်ကြဘူးနဲ့ တူတယ်၊ လှတင်ရေ၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ လက်ဆွဲအိတ်နဲ့ သီးသန့်သိမ်းထားတဲ့ အစတွေ ထုတ်လာခဲ့စမ်းပါ"

သည် လောက် သီးသန့်ကြီး သိမ်းဝှက်ထားရသည့် အစတွေကို ထုတ်ပြလို့ မှ ဝယ်နေကျ မိန်း ကလေးတွေလို 'တကယ်ဟယ်' နှင့် ဝင်းလက် သဘောတကျတွေ ဖြစ်သွားကြဘူး ဆိုရင်တော့ သူမက တစ်မျိုးစဉ်း စားရတော့မည်။

"ညီမလေး မျက်မှန်က ဒီဂရီဘယ်လောက်လဲ"

"ကြည့်...မမဝင်းဟာ မျက်မှန်သမား အချင်းချင်းမြင်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ ၊ ပြီးရင် ဘယ်မျက်မှန် ဆိုင် ကောင်းတယ်ဆိုတာ ညွှန်လိမ့်မယ်ညီမရေ"

"ခုပဲ ညွှန်တော့မလို့ ၊ 'ရဲမျက်မှန်'မှာ အသစ်ရောက်နေတဲ့ ဂျပန်ကိုင် လေးတွေတပ်လိုက်ရင် ညီမမျက်နှာလေး ထင်းခနဲရှင်းပြီးထွက်လာမှာပဲ"

ကဲ...မသေချာဘူးလား။

သုံးယောက်လုံး ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကိုယ်စီနှင့်။ ဟိုပွဲတုန်းကလည်း ပါတိတ်နှင့် တွေ့မြင်ရက တည်းက သည် အစ်မကြီးတွေဟာ ပါတိတ်သ

မားပဲ ဖြစ်ရတော့မှာ ကျိန်းသေသလောက်ရှိပြီ။

ခုတော့ အခန်းထဲက ပိတ်စအိတ်ကြီးဆွဲထွက်လာရသော လှတင်သည် ပင် အောင့်သက်သက်။ တကယ်ဆို တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်တော့ ကိုင်ကြည့်ရောယောင်သင့်သည် လေ။

အဲသည် အချိန်မှာ ပဲ သူမရဲ့ နှလုံးသားဟာလည်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တစ်စက္ကန့် ချင်း...တစ်စက္ကန့်ချင်းစီမှာ ပို...ပိုပြီး အခုန်မြန်လာရတော့တာ။

သူမရဲ့ ဦးနှောက်က ရှေ့ပြေး ကွက်ကျော်ကြည့်တွက်ချက်တတ်သည့် နေရာမှာ တော့ လွန်လွန်းလှသည် ။ အဲသည် ဦးနှောက်ကြောင့်ပဲ တစ်ခါတစ်ရံတွေမှာ သူမအဖို့ လူမသိသူမသိ အတွက် အချက်မှား ရှက်သွေးဖြာရပေါင်းလည်း မနည်း။

ခုလည်း ပဲ ဦးနှောက်တွင်းက ကွန်ပျူတာမီးသီးက တလင်းလင်းတလက်လက်နှင့် ပေါက် ကရတွက်ကိန်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြလို့ နေပြီ။ ခါတိုင်းတော့ ကွက်ကျော် ရိုက်ချင်လွန်းသည့် ကိုယ့်ဦး နှောက်ကို ကိုယ်ပြန်နှိပ်ကွပ်ချင်ဇောနှင့် သူမက အဲသည် တွက်ကိန်းတွေမှန်မမှန် တိကျစေဖို့ လိုက်လံ ဖော်ထုတ်တတ်မြဲ။ အခုတော့ကော။

သည် အစ်မကြီး သုံးယောက် ‘ပန်းတိုင်ရဲ့ ဆိုင်’ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာရခြင်းရဲ့ အကြောင်းကို သူမက ကိုယ့်ဦးနှောက်နဲ့ ကိုယ်ပြိုင်လို့ အဖြေရှာဖော်ထုတ်ကြည့်နေရဦးမလား။

"ဟင်...ညီမရယ်၊ မမဝင်းက အကောင်းပြောတာ ဂျပန်ကိုင်းလေးတွေ စမ်းတပ်ကြည့်ပါ လား၊ အခု ညီမရဲ့ ကိုင်းက ဟို...ဘာပြောမလဲ"

"ဒါအဘွားရဲ့ မျက်မှန်ကိုင်းလေ မမရဲ့ "

သူ့ 'ဟိုဘာပြောမလဲ'ကို သူမကရိပ်မိသွား၊ အလွန်ပင်ပုံတုံး ခေတ်
အောက် တပ်ဆင်သူ၏ ရုပ်ကိုဖျက်၊ နောက်ထပ်ထပ်စွက်ရင်လည်း သ
ည် မျက်မှန်ရဲ့ နာမဝိသေသနတွေက အများကြီးပဲ ထပ် ထွက်လာနိုင်ဦး
မှာ ။

"ထပ်လဲ မဝယ်ရတော့အောင်လေ၊ ပြီးတော့ အဘွားအမွေကိုလဲ ထိ
န်းသိမ်းရာရောက်တာ ပေါ့ မမရဲ့ "

လောလောလတ်လတ်တော့ ဇွတ်အတင်းကြီး မပြောချင်သေးပုံနှင့်
သူမရဲ့ မျက်မှန်ကိုတော့ သူတို့ တစ်သိုက်လုံးသဘောမကျနိုင်ကြပုံရှိသ
ည် ။

"မင်းလေးပြန်ပြောကတည်းက မမတို့ က ညီမကိုမမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့
သဘောကျနေကြတာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကကျတော့ အနှင်းက တွေ့လာခဲ့ပြီး
အိမ်မှာ ပြောမပြီးဘူး၊ အဲဒီနေ့က မင်းလေးနဲ့ အနှင်းရဲ့ စကားတွေ ထိုင်
နားထောင်ရတာ သန်းခေါင်တိုင်ပါရော၊ မင်းလေးကမွမ်း၊ အနှင်းက
မွမ်းနဲ့ နောက် ဆုံးတော့ မမတို့ က တွေ့ချင်လာရော"

"မင်းလေးကမွမ်း" တဲ့ ။ သူဘာတွေမွမ်းသလဲ၊ ရွှေမှုန်စားမွေးထား
သလို နုနုရွရွကလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ယောက်ျားသားကလေးက ပုံခပ်ပျက်
ပျက် သူမ၏ ရုပ်ရည်ကိုတော့ အထူးတလည် မမွမ်း မှာ အသေအချာ။

သူမရဲ့ ဘဝမှာ သူမရဲ့ ရုပ်ရည်အလှကလေးကို စတင်မြင်ဖူးထားကြ
သည့် ယောက်ျားသား များ စွာနှင့်သာ ဆက်ဆံခဲ့ရတာ ကြာပြီမို့ သည် မ
င်းလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမွမ်းကိုတော့ စိတ်ဝင်တစားရှိလှသည် ။ သူမ
ဘယ်လိုကြီးပင် ပုံဖျက်ဖျက်နဂိုမူလ ရုပ်ရည်ကလေးကို မြင်ဖူးထား
ကြပြီးသားသူကောင်းသားတို့ ကတော့ ဘယ်မူကြပါလိမ့်မလဲ။

"ညီမရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ မျက်နှာထားနဲ့ စကားပြောတွေမမတို့ အရ

မ်းစိတ်ဝင်စားတာပဲ"

သူမရဲ့ မေးစေ့ဖျားလေးဟာ အထက်သို့ တူရုကာ မမော့တမော့။

"ဒါတောင် တွေ့ကြရတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်၊ မမတို့ သုံးယောက်ကလဲ အမေနဲ့ တူတူ ခိုးတူပေါင်ဖက် စီးပွားရှာလုပ်ငန်းလုပ်နေကြတာဆိုတော့ အမျိုးသမီးထဲက အစွမ်းရှိရှိနဲ့ ပုံမျိုးဆို သိပ်လေးစားပြီး သိပ်သဘောကျတတ်တာပဲ၊ ချီးလဲကျူးတယ်၊ ဘဝရေစက်လို့ ပဲ ပြောရမှာပဲ၊ ညီမကို မြင်လိုက်ရတော့လဲ သဘောကျတယ်"

"ပန်းတိုင်ကလဲ မမတို့ ကို သဘောကျပါတယ်"

ဒါကတော့ စိတ်ထဲက ပါသည့်စကားပါ။ အရပ်မြင့်လှသော သူမက သူမလိုအရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသမီးတွေဆိုသဘောကျသည် ။ အမြဲတစေ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်နှင့် ယောက်ျားမိန်းမ မခွဲ ရှက်ရွံ့ ခြင်းကင်းစွာ ပွင့်လင်းတတ်မြဲသူမက ကိုယ်လိုပုံစံတွေဆို သဘောကျသည် ။ အထူးသဖြင့် သည် အစ်မ ကြီးသုံးယောက်တို့ ရဲ့ မျက်နှာတွေမှာ ပေါ်နေသည့်ဖြောင့်မတ်မှု အစွမ်းအစရှိမှုတွေကို သဘောကျ သည် လေ။

‘အမေကြီးနှင့် ခိုးတူပေါင်ဖက် စီးပွားရှာနေကြတာ’ဟူသည့် အဖြစ်ကိုလည်း သဘောကျ သည် ။ ရွှေမင်းသားလေးကတော့ ပင်တိုင်စံလေးလို အပေါ်စီးကပဲ ခပ်နုနုလေးနေမည့်ပုံနော်။

"အဓိက ကတော့ ညီမနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်၊ မမတို့ ဆီလဲ ဝင်ပါထွက်ပါ၊ ညီမကိုလဲ မအား တဲ့ ကြားက လာလာနှောင့်ယှက်ရမှာ ပဲ"

သူမက သဘောတကျလေး ရယ်လိုက်သည် ။ သည် တစ်ခါသဘောကျရတာကတော့ သူမရဲ့ ဦးနှောက်ကိုပါပဲ။ ဦးနှောက်က အချက်ပေးမီးပွင့်လေးက တဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ ‘အဲဒါပထမအဆင့်ပဲ ပန်းတိုင်၊ ဒီချဉ်း

ကပ်မှုရဲ့ ပထမအဆင့်ပဲ'ဟု အလန့်တကြားလေး ညွှန်ပြလို့ နေလေသည်။ ။

သူမက သူမရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ထဲ သည် အချက်ပေးမှုလေးဝင်စွက်ခွင့် မရှိအောင် ဖျတ်ခနဲမီးခ လုတ်ပိတ် အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ ။ သူမကိုယ်တိုင်ကိုက မင်းလေးရဲ့ အစ်မတစ် သိုက်နှင့် သည် ထက်သည် ထပ်တိုးလို့ ခင်မင်ဖို့ ကိုသာ အလိုရှိနေတာ။

"မမတို့ မောင်နှမအားလုံးကို ပန်းတိုင်က ခင်မင်ချင်ပါတယ်၊ မင်းမွန်သီလကိုလဲ ပန်းတိုင်နဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ နှုတ်ဆက်ဖို့ ပြောထားပါနော်"

အစ်မကြီးသုံးယောက်မျက်နှာတွေ ဝင်းလက်သွားကြချိန်မှာ တမင်ကြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ် ပိတ်ပင်ထားသည့် ဦးနှောက်အချက်ပြ မီးက ဇွတ်ကြီးလင်းလက်လို့ အဲသည် မျက်နှာ ဝင်းဝင်းသုံးခုရဲ့ နောက်ကွယ်က တစ်စုံတစ်ရာကို မီးမောင်းထိုးပြနေတော့သည်။ ။

နင့်သခင်မကိုယ်တိုင်က အဲသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရုတ်ခြည်း မက်မောသလိုရှိသွားတော့တာ ဦးနှောက်ရဲ့ ။ ပန်းတိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မင်းမွန်သီလရဲ့ အစ်မတွေချခင်းပေးလာနိုင်သော တံ တားတစ်ခုပေါ်မှာ ကျေကျေနပ်နပ်ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းမိတော့မှာ ...

သူမမှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ဒိုင်ယာရီ ရေးလေ့ရေးထအကျင့်မရှိသော်လည်း ပြက္ခဒိန်တစ်ခုပေါ်မှာ မင်နီ မင်ပြာအဝိုင်းများ ဝိုင်းပြီး ကာလအတန်ကြာမှ ပြက္ခဒိန်စာရွက်ကို နောက်ကြောင်းပြန်လှန် ရင်း အဝိုင်းများရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားတတ်သော အကျင့်တစ်ခုကတော့ ရှိနေသည်။ ။

သူမရဲ့ ရင်ထဲကအကြောင်းကို ကိုကို သိရှိနားလည်သွားသည့်အချိန်ထိ ဇာတ်လမ်းကတော့ သူမမျှော်မှန်းသလောက်ခရီးမပေါက်လှသေး။

ကိုကိုသိရှိသွားပုံက အဆန်းတကြယ် မဟုတ်လှသော်လည်း သူမအဖို့ အနည်းငယ်မျှတော့ ဆန်းသစ်သည် ။ တကယ်ဆို ဘယ်နေရာကိုပဲသွားသွား မြန်မြန်ရောက်၊ ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်စေလိုသော လိုရင်းနှင့် ကားနှင့်ပဲသွားတတ်မြဲ သူမက အဆန်းထွင်ပြီး သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ ခြေ ကျင်ကြီး လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ရာက စခဲ့ရတာ။

အပြန်မှာ လည်း သူငယ်ချင်းမက သူ့အိမ်ကကားနှင့်ပြန်လိုက်ပို့ပါမည် တကဲကဲရှိသော်လည်း သူမက တမင်ကြီးပင် တဖြောက်ဖြောက်ရွာနေသော မိုးဖွဲကလေးအောက်ထီးနှင့်လိုလိုလားလား လမ်းလျှောက်မည့် ဘက်ကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့သည် ။

စိန့်ဩဂတ်စတင်: ကျောင်းဘေး ‘Full Moon’လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကျော်ကျော် အင်းလျား လမ်း မီးပွိုင့်သို့ မရောက်ခင်ကလေးမှာ ပဲ သူမဘေးကို ကားတစ်စီးက လာကပ်ပြီးရပ်သည် ။

အံ့ဩစရာကောင်းတာတစ်ခုက သည် လောက်ကြီး အနီးကပ်လာကပ်ရပ်သောကားကို သတိ မမူမီနိုင်လောက်အောင်ပင် သူမမျက်လုံးတို့က လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်း ဟိုဘက်မှာ ထိုးရပ်လိုက်သော ကားဝါကလေးဆီ မျက်လုံးရောက်ကာ ရပ်တန့်နေမိတော့သည် ။

မသည်းလှသော မိုးဖွဲကလေးများကြားမှ ကားမောင်းလာသူ ဒရိုင်

ဘာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပြီး မှ သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်အတူ ကိုယ့်နံဘေး နီးကပ်စွာရောက်နေသော ကားတစ်စီးကို သတိ ပြုမိတော့သည်။ ။

"ပန်းကလေး၊ ကား မပါဘူး..."

"ဟုတ်တယ်ကိုကို၊ ပန်းတမင်ပဲ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တာ၊ လမ်းလျှောက်ချင်လို့ ကားထား ခဲ့တာ"

"အပိုအလုပ်တွေ၊ အတော်ပဲ၊ ကိုကိုလဲ ပန်းတို့ အိမ်ကို လာတာပဲ၊ အခန့်သင့်သွားတာပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆို ကိုကိုက 'လာ...တက်လေ'ဟု ဘေးကထိုင်ခုံဆီ မေးဆတ်ညွှန်ပြသည်။ သူမကတော့ မိုးလေး တစ်ဖြောက်နှစ်ဖြောက်ကြားထီးကလေးကို တစ်ဖက်ကကိုင်၊ ကျန်လက်တစ် ဖက်က လုံချည်လေးကို လုံးစု မ,ကိုင်ရင်း ဆွတတလေး လမ်းလျှောက်ရသည့်အရသာကို ကားပေါ် ကမဆင်းတတ်သည့် ကိုကိုကို ရှင်းပြချင်ပေမယ့် ကားဝါလေးရဲ့ နောက်ခန်းတံခါး ဖျတ်ခနဲပွင့်လာ တာက ပိုမိုအရေးကြီးသွားရပြန်သည်။ ။

ကိုကိုက သူမကိုကြည့်နေရာက သူမမျက်လုံး ရောက်ရှိနေရာ ကားဝါဆီသို့ ငုံ့ကင်းပြီး လိုက် ကြည့်သည်။ ။

"အဲဒါဘယ်သူလဲ"

"အသိ...ကိုကို"

မေးတာကို ပြန်ဖြေလိုက်အပြီးမှာ ပဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှသည့်စိုးရိမ်စိတ်တို့ က သူမအတွေးထဲ လွှမ်း ခြုံလာကြတော့သည်။ ။

ကားဝါပေါ်ကဆင်းကာ သူမဆီ ဦးတည်လာနေပြီဖြစ်သည့် မမဝင်း

ဝင်းဟာ သူမနှင့် ကိုကိုတို့ ၏ ဆက်စပ်မှုကို ဘယ်လို နားလည်သဘော ပေါက်သွားမှာ ပါလိမ့်။ မမဝင်းဝင်းဟာ သူမကို မြင်လို့ ဆင်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုရုံ သက်သက်တော့မဖြစ်နိုင်ပါဟု တစ်လက်စတည်း တွေးလိုက်မိပြီး နောက် အရူးအပေါဆန်ဆန်ပင် ကိုကိုကားနှင့် အနည်းငယ်လေးမျှ ပိုဝေးကွာသွားအောင် မလှမ်းသာ လှမ်းသာလေး ခြေနှစ်လှမ်းစာမျှ ခွာရပ်လိုက်သည်။ ။

"မမဝင်း"

"ပန်းတိုင်၊ ပန်းတိုင်ကိုတွေ့လို့ ကားရပ်လိုက်တာ၊ မိုးရွာကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘယ်လဲ"

"အိမ်ပြန်မလို့ ပါ"

"ပြန်လှည့်ပို့ပေးလိုက်မယ်လေ၊ လာ"

သူမက ကိုကိုကို မျက်လုံးလေးတစ်ချက်စွေကာ ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ။ မမဝင်းကြည့်ရတာ ခု ချိန်မှာ ပန်းတိုင်ဆိုသော ကလေးမလေး သူ့ကားပေါ်ရောက်ရှိရေးသည် သာ အဓိကမို့ ကိုကိုကားကို လုံးဝဂရုမူမိဟန်မတူ။

အတော်ကြီး အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှသည့် အရူးအပေါဆန်လှသည့် အတွေးတချို့က မမဝင်းနှင့် ကိုကို ကို မိတ်ဆက်ပေးခွင့်၊ တုံ့လှယ်မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် မပြုပါ။ အဓိကကတော့ ကိုကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို တာ မမဝင်းကို မသိစေချင်ခြင်းပဲပေါ့။

သူမက စိတ်ပြတ်၊ လူပြတ်နှင့်ပင် မမဝင်းဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့မိသည်။ ။ မကြာခင် ကိုကို က သူမတို့ အိမ်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့မှာ ပဲ။ အဲသည် တော့မှ တောင်းပန်ရခါမှ တောင်းပန်ရရော၊ ခုတော့ ဖြင့် 'လိုက်

သွားလိုက်မယ် ကိုကို' ဘာညာ ခွင့်တောင်းတာတွေ၊ လူမှုရေးတွေ လုပ်
မနေနိုင်တော့။

လမ်းမှာ မမဝင်းက အထူးတဆန်း သတင်းတစ်ခုကို ဖောက်သည် ချ
သည် ။ သူမကို မင်းမွန် သီလက သူမတက်ရသည့် ကျောင်းစာသင်ခန်း
များ အဝမှာ လာရပ်ပြီး ရှာပါသတဲ့ ။ သူမက ခပ်အုပ် အုပ်လေး ရယ်လို
က်မိသည် ။

"ဟင်...အဲဒါ တကယ်၊ ပန်းတိုင်က မယုံလို့ လား"

"ဟင့်အင်း...ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်မတွေခိုင်းလို့ သာ လုပ်ရ စု
စုပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေဦးမယ့် သူ့ ရုပ်ကို ကြိုမြင်လို့ ပါ"

"အမယ်...ပန်းတိုင်က ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ၊ အမှန်တက
ယ်ကတော့ မမတို့ က တောင် ပန်းတိုင်ဆီ သွားလည်မယ်ဆို ဖုန်းဆက်
ခွင့်တောင်းပြီးမှ သွား၊ ကိုယ့်ကို ဖုန်းနံပါတ်လဲ ပေး ထားတာပဲ၊ မလာနဲ့
လို့ တားမယ့်လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖုန်းအရင်ဆက်သင့်တယ်လို့ ဝိုင်းပြောကြ
ရတာ"

တကယ့်ကို တစ်ခါတည်းကိုချည်ပြီးတုပ်ပြီး။ သူမကို
ဖုန်းဆက်ခွင့်ပြုရဲ့ လား၊ ကျောင်းလာ ခွင့်ပြုရဲ့ လား ဘာဘာညာညာစုံစ
မ်းတာရယ်၊ စီရင်ချက်ချတာရယ် တစ်ခါတည်းကို ကိစ္စပြီးဖြစ်သွား
တော့သည် ။

အဲသည် လို တစ်ဇွတ်ထိုးကြီးမှန်း နည်းနည်းတော့သိသာနေသည့်
အခြေအနေကြီးတစ်ခုကို ကြိုက်ကလည်း ကြိုက်၊ ဒါပေမယ့် အစ်မများ
ရဲ့ အားတက်သရော ပုံစံကြီးတွေကိုပဲ ယနေ့တိုင် မြင်နေ ရတာကို မကြို
က်ကလည်း မကြိုက်၊ သူမက အိလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည် ။

"အဲဒီကောင်ကလေးဟာ အတော်ကြီး ရယ်ရသားပဲ၊ ပန်းတိုင်ရဲ့ တိုင်းမိတေဘယ်လ် (Time Table) ကိုမေးမထားဘဲနဲ့ အဲဒီလိုကြီး လာရှာ တယ်ဆိုတော့ အချိန်နဲ့ လုပ်အားကိုဖြုန်းတီးပစ်ရာပဲ ကျတာပေါ့"

စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောလိုက်မိခြင်းက မမဝင်း၏ တဟစ်ဟစ်အရယ်ကြောင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရ ၏။ အတော်ကြီး သဘောကျနေဟန်ရှိသော မမဝင်းပုံစံကြောင့် ရှက်သွေးဖြာဖြာရှိရစဉ်မှာ မမဝင်းက တော့ 'အဲဒီကောင်ကလေး...ဟစ်...ဟစ်...ဟစ်'ဟု ပြောပြော ရယ်ရယ်ဖြစ်နေတော့သည်။

ဟုတ်သားပဲ။ သူမက မင်းမွန်သီလထက် တစ်နှစ်ကျော်ငယ်သည် လေ။ ကလေးတစ်ယောက် လို အသည်းယားစရာကောင်လေးက အသက်အားဖြင့်တော့ သူမထက် ကြီးနေတာပဲ။ သတိလက် လွတ်ကြီးနဲ့ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားလေးလိုတော့ ခေါ်ဝေါ်မနေသင့်ဘူးပေါ့။

"ပန်းတိုင်ကို အဲဒါတွေသဘောကျတာ၊ ဟုတ်တယ်...မင်းလေးမှာ က အစ်မတွေကြားထဲပဲ ကြီးပြင်းရတာ၊ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးရမယ် ဆိုရင် ဒီလိုမျိုး အစ်မကြီးဆန်ဆန်သူငယ်ချင်းမျိုးပဲ ဖြစ်သင့်တယ်"

အဲဒါဟာ လူစိတ်မှန်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။ မည်သူမဆိုလူတိုင်း 'ကြိုက်တစ်ရာ၊ မကြိုက်တစ်ရာ' ချည်းသာလေ။ ခုတော့ သူမက မင်းမွန်သီလရဲ့ အစ်မတွေအတွက် 'ကြိုက်တစ်ရာ'ဘဝကို ရောက်နေပြီမို့ သူမ ဘာပဲ လုပ်လုပ် လုပ်လိုက်အမှန်တွေချည်းပဲ ဖြစ်ရတော့ မည်ပေါ့။

"ညကျရင်...မင်းမင်းကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်"

ခေါင်းကြီး ကြီးသွားပြီး ဆံပင်တွေ ထောင်ထချင်သလိုလိုဖြစ်သွားရပြီးမှ သူမ စိတ်တိုသွားရ သည်။

ပန်းတိုင်ဆိုတာ အမြဲတမ်း ပြတ်သားပွင့်လင်းတတ်တဲ့ မိန်းကလေး
လေ။ ငယ်ကတည်းက အပေါင်းအသင်းထဲမှာ တောင် ယောက်ျားလေး
မိန်းကလေးရယ်လို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်မှုမရှိဘဲ တစ်ပြေး ညီတစ်သဘော
တည်းထားပြီး ဆက်ဆံတတ်လွန်းလို့ မကျေလည်နိုင်အောင် မျက်စိနောက်
ခွဲကြသည့် သူတွေလည်း ရှိသည် ။

သည် လိုမျိုး ရှေ့ပြေးလို့ ထင်ရသည့် တောင်းဆိုချက်တွေကို ညင်
သာစွာ ငြင်းပယ်မှုမျိုး၊ ပြတ် သားစွာ ဖြတ်ချပစ်ခဲ့တာမျိုးတွေနှင့် သူမအ
ဖို့ မှာ တကယ့်ကို လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် ဘာမှ ထိခိုက်ခံ စားမှုမရှိခဲ့တာ
။ ခုကျမှ ခေါင်းနားပန်းတောင် ကြီးယူရတော့သည် ဆိုရင် အနည်းငယ်
မျှတော့ ရာဇဝင် ရိုင်းလှသည် ပေါ့ကွယ်။

သူမက စိတ်တိုတိုနှင့်ပင် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်မိသည်
ထင်မိသည် ။ ဒါဟာ လက် သင့်ခံ ကြိုဆိုမှုမြောက်တာမို့ ညချိန်အတွက်
သူမမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေတော့ လိုအပ်ပြီ။

လောလောဆယ်မှာ တော့ ကိုကိုနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ ကို သူမအရင်ဦးဆုံး
ပြင်ဆင်ရမည်လေ။ မမဝင်းရဲ့ ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း သူမတို့ အိမ်
ရှေ့မှာ ရပ်ဆိုက်ထားသည့် ကိုကိုကားကို သူမ မြင် ပြီးသွားပါပြီ။ ခုချိန်
လောက်ဆို မေမေရွှေသမက်လောင်းကိုကိုဟာ သူမရဲ့ အကြောင်းကို တ
စ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှ ဟထားလိမ့်မည်မဟုတ်ဘဲ မေမေနှင့် အာလာပ သ
လ္လာပများ ၊ အထူးသဖြင့် မေမေပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတတ်သောအကြောင်း
အရာများကို ဆွေးနွေးနေလောက်ပြီ။

မေမေကတော့ သူမကို လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည့်ဆရာဟု
တောင် မထင်ရစွာ သူမနှင့် ကိုကိုတို့ ၏ အရေးအခင်းမှာ သူမက လျှော
လိုက်သင့်သည် တဲ့ ။

အရင်ကတောင် မလျှော့နိုင်သေးတာ ခုများ တော့ဖြင့် ပို၍ သာ ဆိုးပြီပေါ့။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဟင်။

သူမက ပခုံးလေးတွန့်ဆတ် တွန့်ဆတ်လုပ်ရင်း အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာ ခဲ့သည် ။

"မမပန်းတိုင်...အန်တီက သမီးတို့ ကို မမဂှက်ထားတဲ့ ပိတ်စတွေ ထုတ်မပြရဲဘူးတဲ့ "

သည် အချိန်ကြီးလည်း ဈေးဝယ်ကတော့ ရှိနေတာပါပဲ။ သူမက လှမ်းပြောသော ကောင်မ လေးကို မေးဆတ်နှုတ်ဆက်ကာ...

"မမ ဒီအပတ်ထဲ မသိမ်းမိပါဘူး၊ အရင်အပတ်တုန်းက သိမ်းထား တာတွေလဲ သမီးသူငယ် ချင်း မိုးမိုးတို့ ပဲ လာပြီး ဗိုလ်ကျသွားကြတာပဲ"

ပြောရင်းက တစ်ဆက်တည်း 'ကိုကို ထမင်းစားခန်းလာခဲ့လေ၊ ပန်း Tetley Tea Bag ဖျော်သောက်မလို့ ကိုကိုပါမယ် မဟုတ်လား' ဟု အဖော်ညှိကာ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့လိုက်တော့ သည် ။ ကိုကိုက သူမကို စုံစမ်းချင်နေပြီ။ သူမကလည်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ပြောရမည့်တူတူ ရင်ထဲ အုံ့ကျစ်မထားလိုတော့ပေ။ သည် တော့ လာဝယ်နေကြသည့် ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက်မျက်စပစ် စနောက်ချင် ကြပုံတွေကို လျစ်လျူရှု။

သူတို့ လည်း ကြားဖူးရင် ကြားဖူးထားကြမှာ ပေါ့။ သို့သော် ဖြစ်မြောက်မလာဖို့ အတော်ကြီး များ သော ဇာတ်လမ်းမို့ ညီမလေးတို့ မျက်စပစ် မျက်လုံးစွေကြလည်း မျက်စိညောင်းရုံ အပိုအလုပ် သက်သက်ပဲ ဖြစ်နေ မည်နော်။

"ကဲ...ပန်းကလေး...ဟိုကားဝါပေါ်က

အစ်မကြီးတစ်ယောက်အကြောင်း ဘာပြောမလဲ"

အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို သူမက သဘောကျတာ၊ ကိုကိုက သူမလိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ သူမထက် ပင်(ဝန်မခံချင်သော်ငြား) အကွက်မြင်တတ်တာ လေးတွေရှိသည်။ ။

"အဓိကကတော့ အဲဒီအစ်မကြီး အမြင်မှာ ပန်းက ကိုကိုကို ဦးစား ပေးလိုက်မိတာမျိုး မဖြစ် ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ပန်းနဲ့ ကိုကိုတို့ ရဲ့ မျှော်မှန်းထားကြသော ပတ်သက်မှုကို အဲဒီအစ်မကြီး မသိစေချင်ဘူး၊ ဒါပဲ"

သူမကို ကိုကိုနှစ်သက်တာ၊ ပြီးတော့ အနည်းငယ် ရှိန်ပုံရတာလည်း အဲသည် ပွင့်လင်းမှု ကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိုကိုက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို အနည်းငယ် မြှင့်တင်ကာ တမင်ကြီးစနောက် ချင်ဟန် အသံအောအော ကိုပြုရင်း...

"အဲဒီအစ်မကြီးမဟုတ်ဘဲ အစ်ကို၊ သို့မဟုတ် မောင်တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေမလား"

"မြေကြီး လက်နဲ့ ပုတ်တာကမှ လွဲချင်လွဲလိမ့်ဦးမယ်၊ ဟင်း...ဟင်း"

ကိုကိုမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားပုံက တမင်ကြီးဟန်ဆောင်ပြုမူလိုက်တာမျိုးနှင့်မတူပါ။ တကယ့်ကို အထိအခိုက်ဖြစ်သွားရပုံမျိုး။ ခုနက ပင့်တင်ထားမိသည့် မျက်ခုံးတွေကို လက်နှင့် ကုတ် ခြစ်နေရင်း ကိုကို သက်ပြင်းချလေသောအခါမှာ တော့ အဲသည် အခိုက်အတန့်လေးမှာ သူမက ကိုကို ကို အတော်ကြီး သနားမိသလိုလို ဖြစ်သွားရလေသည်။ ။

"ပန်းကလေး...မေမေတို့ အန်တီမိမိတို့ ရည်ရွယ်ထားကြတဲ့ အခြေအနေတစ်ခု ကောင်းမွန် လာအောင် ကိုကိုတို့ ပြန်ဆွေးနွေးကြည့်ကြမ

လား"

သူမက ကိုကိုကို ဗိုက်ကြည့်နေရင်းပင် အဲသည် အမေးစကားကို မပြောဘဲ တစ်ခုခုနှင့် စမ်း သပ်ကြည့်ဖို့ ကိုပဲ အကြံရသည်။ ။

"ဟိုနေ့က အန်တီသန်း အိမ်လာပါတယ်"

"ဟုတ်လား...မေမေက ဘာတဲ့ လဲ"

"ကိုကို မေမေမှာ သပ္ပန်နံပေါင်း လိုအပ်ချက်တွေ တစ်ပုံကြီးပဲ အိမ်ပါလာတာ၊ ကိုကိုတို့ အိမ် က တီဗွီကြီး မည်းသွားတာရယ်၊ လမ်းထိပ်လောက်မှာ ရေပိုက်ပေါက်နေတယ်ထင်တာရယ်၊ စင်ကာ ပူက ကိုကို အစ်ကိုပို့လိုက်တဲ့ အထုပ်စာတိုက်ကြီးမှာ သွားရွေးချင်တာရယ်၊ လောလောဆယ် ကိုကိုတို့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး တောပြန်သွားလို့ ဒုက္ခရောက်နေတာရယ်၊ ကိုကိုဖေဖေကို လက်ဆောင်လာလာပေးထားကြတဲ့ 'Top choice' မုန့်ပုံးတွေအိမ်မှာ အရမ်းပုံနေလို့ မင်္ဂလာဈေးမှာ သွားပြန်သွင်းချင်တာရယ်"

"တော်ပါတော့ ပန်းကလေးရယ်"

ကိုကို မျက်နှာက မည်းခနဲ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားရရာမှ နဂိုမူလ ခပ်လတ်လတ် အခြေအနေဆီ တောင် ပြန်ပြီး မရောက်ချင်လှတော့။ ။

"အဲဒါတွေအားလုံးကို အလုပ်ထဲကကောင်လေးတွေ လွှတ်ပြီး ခိုင်းလိုက်ရင်ဖြစ်တယ်၊ ခိုင်းလဲ ခိုင်းပေးပါမယ်လို့ မေမေ့ကို ပြောပြီးပြီ"

"ဒါပေမယ့် အလုပ်ရှုပ်လွန်းတဲ့ ကိုကိုကို အဲဒါတွေထဲက တချို့တွေ တင်ပြထားတာ တစ်ပတ် ကျော်ပြီတဲ့ "

ကိုကိုက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လှည့်ယမ်းနေရင်း သူမကို ကြည့်ချင်ပေမယ့် တမင်ကြီးပင် မျက်နှာလွှဲထားပုံနှင့်ရှိသည်

။ တကယ်ဆို သူမ ကူညီလိုက်ပြီဆိုတာသိလျက်နှင့် နည်းနည်းလေး လောက်ဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်စကား မဆိုသင့်ဘူးလား၊ ဒါမှ မဟုတ် မချီးကျူးသင့်ပေ ဘူးလား။

သူမက တမင်ကြီးပင်...

"ပန်းတီဗွီကို ဝိုင်အမ်စီအေက National Service Centre ကိုပို့လိုက် တယ်၊ ptumber ကတော့ ကိုကိုတောင် သိဦးမယ်မထင်ဘူး၊ ကီလီဘက် ကအဖွဲ့သစ်၊ မဆိုးပါဘူး၊ ခုကိုကိုတို့ အိမ် ရေ ပြန်လာနေပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့က တစ်နေ့တည်းနဲ့ အပြီး စာတိုက်ကြီးရော၊ မင်္ဂလာဈေးရော၊ ပြီး ကျတော့ နောက်ဆုံးအလုံကရင်ခြံထဲက ပွဲစားဆီရောပေါ့၊ အန်တီသ န်းလဲ ဗလက်ပြ၊ ပန်းလဲ အိမ်ပြန် ရောက်တော့ 'ပါရာစီတမော့'သောက် ယူရတယ်"

စီးပွားရေး...စီးပွားရေး...စီးပွားရေး။ အမြဲတစေ သည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုကိုပဲ ခေါင်း ထဲထည့်နေရသော ယောက်ျားသားတစ်ဦးအ ဖို့ နောက်ပိုင်း အိမ်လုံချင်လှပါသည် ဆိုတာ သည် လိုအ လုပ်တွေ လျှော က်လုပ်မနေရဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဆိုလိုချင်ပါသလဲ။

သူမကတော့ အမြဲလို အလုပ်နှင့်လူနှင့် အချိန်ပြည့်ကျပ်နေတတ်မြဲ ဆိုတော့ နောင်တစ်ချိန် သူမပျော်မွေ့ဝါသနာပါသော အလုပ်တစ်နေရာ မှာ အလုပ်ဝင်ပြီးရင်လည်း ကိုယ့်အိမ်တစ်ခု စည်ပင် လည်ပတ်နိုင်ရေး အတွက် ဒါမျိုးတွေကို မညည်းတမ်း ဝတ္တရားကျေနိုင်ဦးမှာ ပါပဲ။

အဲသည် လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချထားသည့် မိန်းကလေးမျိုးကို ကိုကိုက မီးဖိုချောင်၊ ဒါမှ မဟုတ် အခန်းတစ်ခုထဲက ပဲ မထွက်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား။ အဲသည် မိန်းကလေးရဲ့ ဖြေရှင်း ဆောင်ရွက်တတ်မှုတွေကို အသိအမှတ်ပြုလက်သင့်မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်

လား။

မိခင်လုပ်သူက တမင်တကာကြီးပင် သည် လိုချွေးမလောင်းမျိုး ရှာ ရွေးထားတာကို (သူမက တော့ သည် လိုပဲ အတိအကျ စွပ်စွဲသည်) ယောက်ျားကြီးမာနနှင့် မကျေလည်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား။

"ပန်း...မပင်ပန်းလွန်းဘူးလား"

သူမက နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ပိပိလေးစေ့ကာ ခပ်ပြုံးပြုံး။

"အဲဒီဟိုတစ်ယောက်က ပန်းကို ဂျင်ခြေလည်အောင် အလုပ်တွေ လုပ်ပါစေတဲ့ လား၊ အဲဒီလို လုပ်နေတာကို အေးအေးလေး လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေမယ်တဲ့ လား"

"ဘယ်တစ်ယောက်...ဪ...သိပြီ၊ ကိုကိုက အရမ်းရယ်ရတာပဲ"

မမဝင်း၏ မောင်၊ သို့မဟုတ် အစ်ကိုဆိုတာကို နေရင်းထိုင်ရင်း မှန်းသန်းကာ ကိုကို ဝန်တိုပြီ။

"ကိုကိုနဲ့ ပန်းအတွက် လူကြီးတွေရဲ့ ဆန္ဒကို ဟိုကားအဝါပေါ်က တစ်ယောက်သိသွားရင် နောက်အကျိုးဆက်က ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမှာ လဲ"

"ပန်းမပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူကလေ ပန်းလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ် အကိုင်တွေအတွက် သူ့ အိမ်က စကားဝိုင်းထဲမှာ ပြန်ပြောပြီး ဂုဏ်ယူတတ်တဲ့ လူမျိုးဖြစ်နေတယ်"

"ပန်း...ပန်းရဲ့ အမြဲတမ်း လိုအပ်ချက်တွေနဲ့ တစ်ဖက်က ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှုတွေနဲ့ တကယ့် ကို တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲဟင်"

သူမက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ စကားဝိုင်းကို ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ။ ပန်းနဲ့ ကိုကိုနဲ့ က မဖြစ်နိုင်မယ့်တူတူ မဆွေးနွေးကြတာပဲ ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ ကိုကိုရယ်။

"ကိုကို နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်စပြုပြီ၊ ကံကောင်းတဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ပန်း စိတ် ဝင်စားနေပြီ"

ခုနောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ သူမအမြဲကြုံတွေ့နေကျခံစားချက် အသစ်ကလေးတစ်ခုကို သူမခံ စားလာရပြန်သည်။ ။ ဒါဟာ သူမရင်ထဲက အကြောင်းတချို့ကို ကိုကို သိရှိသွားတာပဲလား။ ဒါပေမယ့် လက်ရှိတကယ့်ဇာတ်လမ်းကတော့ မရေမရာ ခပ်ဝါးဝါးသာနော်။

"လောကကြီးမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမြဲတမ်းဆန္ဒတွေ ကိုက်ညီတိုက်ဆိုင်နေ တယ်ဆိုတာမျိုးကတော့ ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်ဘူး ပန်းလေး"

သိတာပေါ့ ကိုကိုရယ်။

ဒါကြောင့်မို့သာ လူတိုင်းလူတိုင်းက အနီးစပ်ဆုံး တိုက်ဆိုင်နိုင်မယ့် လူကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရွေးချယ်ယူကြရတယ်။ နီးစပ်မှုတွေ နည်းလေ... ပဋိပက္ခမှုတွေက များ လေ။

အထူးသဖြင့် သူမကတော့ မိန်းမသားတွေရဲ့ ‘နေရာ’ တစ်ခုကို အထူး အလေးထားပြီး သတ်မှတ်ကာကွယ်ရမည်။ သူမရဲ့ နေရာကိုပင်ပန်းခံနိုင်ရည်များ စွာနှင့် သူမက မြှင့်တင်ချင်လျှင် အဲ သည် ဆန္ဒကို လေးစားပြီး သူမရဲ့ အဖော်ကလည်း နေရာမြင့်မြင့်တစ်ခုကို သတ်မှတ်ပေးထားရလိမ့် မည်။

သူမက စတင်တုန်လှုပ်စပြုလာသော နှုတ်ခမ်းကလေးကို

လက်ချောင်းကလေးများ နှင့် ငြိမ် နေအောင် ထိန်းလိုက်သည်။ တကယ်ဆို သူမလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် သည် လိုဖြစ်ဖို့ ကို မကောင်း။ တကယ်တမ်းက သည် လို ခပ်အေးအေးဆေးဆေး လူသားမျိုးလေးကို မဆိုထားနှင့်။ သိပ် ကြီးကို မိန်းမကျမ်းကျေနဲ့သော လူမျိုးတွေကိုတောင် အတည်ငြိမ်မပျက်၊ ဟန်မပျက် ဆက်ဆံပြော ဆိုနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။

"ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ"

သူမက အရဲစွန့်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။

"သိဘူးလေ"

ဟင်...။

တိုတောင်းသော အာမေဍိတ်တစ်ခုကို စိတ်ထဲမှာ ပဲ သိုဝှက်လိုက်နိုင်လျက် သူမ ရုတ်ခြည်းဒေါ သထွက်လာရသည်။ ဒေါသရဲ့ နောက်မှာ တော့ နဂိုမူလ ရဲရင့်မှုတွေပါ ထပ်ဆောင်းလိုက်လာနိုင်တော့ သည်။

"ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဆက်ချင်တာပဲသိတယ်၊ ဘာလို့ ဆက်တာလဲ၊ ဆက်ချင်တာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ပန်းတိုင်မေးမှ ပဲ စဉ်းစားမိတော့တယ်၊ စဉ်းစားတော့လဲ အဖြေကမသိဘူးဘဲ"

ဪ...သည် လိုဆိုတော့လည်း သနားဖို့ ပဲကောင်း။

"ပန်းတိုင်က မင်းမွန်သီလ ကိုယ်တိုင်ဆက်ချင်တာလို့ တောင် ထင်မထားဘူး၊ မမတွေက အတင်းဆက်ခိုင်းကြတယ်ထင်တာ"

"အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး"

သည် လိုဆိုပြန်တော့ ကိုယ်တော်လေးအသံကခပ်သွက်သွက်နှင့်ရဲရဲ

ရင့်ရင့်။

"ပန်းတိုင်ကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်၊ ဟို...ဒီလိုပါ၊ သဘောကျတယ်ဆိုတာက ဒီလို လေ"

သူမက ကျိတ်ရယ်လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော့်အစ်မသုံးယောက်လုံးကို ကျွန်တော်က စံပြလို့ သတ်မှတ်ထားတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အစ်မသုံးယောက်နဲ့ တူတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆို ကျွန်တော်က သဘောကျတယ်လေ၊ တော်ရုံ မိန်းကလေးမျိုးက ကျွန်တော့်အစ်မတွေနဲ့ မတူနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းကလေးသူ ငယ်ချင်းနည်းခဲ့ရတယ်"

"အစ်မတွေနဲ့ တူတဲ့ မိန်းကလေး"

"ဟုတ်တယ်၊ မိန်းမသားတွေထဲမှာ လုပ်နိုင်ရည်ကိုင်နိုင်ရည် ပြည့်ဝတဲ့ ပုံစံမျိုးတွေဆို လေးလဲလေးစားတယ်၊ သူတို့ ကိုလဲ သဘောကျတယ်"

မင်းကလေး...မင်းဟာ
သူတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးပဲကွယ်။

ပန်းတိုင်လိုလားသော

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတချို့ကတော့ အဲဒါကို အတ္တလို့ စွပ်စွဲကြတယ်၊ ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်ဟာ ကိုယ်မလုပ်နိုင်တဲ့ အရာမျိုးတွေကို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ရည်ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို မျှော် လင့်တာ၊ အဲဒီယောက်ျားလေးအတွက် စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံး အတ္တပဲဖြစ်တယ်တဲ့ "

"မင်းမွန်သီလက ဘာတွေ မလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်ဖြစ်နေလို့ လဲ"

သူမစကားကြောင့် မင်းမွန်သီလက သဘောတကျနှင့်။ ပြီးတော့ ခပ်

ရှက်ရှက်အသွင်နှင့် တစ် ချက်နှစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးတော့မှ ...

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမလေးမို့ ကျွန်တော်က ပြောပြမှာ "

ကြည့်...အဲသည် ကောင်ကလေးဟာ အဲသည် လောက်ကို ကလေး ဆန်တာ။ ပြောလိုက်ပုံလေး ကိုက မပြည့်မဝနှင့် ပီတိကလေးငယ်။

"ကျွန်တော် ကိုးတန်းနှစ်လောက် ရောက်ကတည်းက အိမ်ကို ဖုန်းစ ဆက်ကြတဲ့ ကောင်မ လေးတွေရှိနေပြီ"

အမယ်...

"ဒါပေမယ့်အဲဒါတွေကို အစ်မတွေက စိစစ်ပေးတယ်၊ အစ်မတွေ မရှိ ရင် တော့ အတော်ကြီး ဒုက္ခရောက်တာ၊ တစ်နေ့တော့ ဖုန်းကိုင်ပေးမယ့် အစ်မတွေလဲမရှိ၊ ခဏခဏထွက်ကိုင်လိုက်၊ အရည် မရ၊ အဖတ်မရတွေပြောလိုက်။ စာကျက်နေရတာလဲ ပျက်လာတော့ စိတ်တိုပြီး ဖုန်းကို ဖုန်းပလပ်က နေဖြုတ်ပြီး အခန်းထဲရွှေ့တာ၊ တော် သေးတယ် မေမေမြင်သွားလို့ "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ဖုန်းလိုင်းခွဲပြီး သွယ်ထားတဲ့ ဖုန်းပလပ် ရှိမ နေဘူးလေ၊ ကျွန်တော် က အဲဒီအရွယ်ထိ မီးခလုတ်ပလပ်ပေါက်ထဲ ဖုန်း ထည့်ပြောလို့ ရတယ်ပဲ ထင်ထားတာ"

သူမရယ်သံ အတော်ကြီးကျယ်လောင်သွားပြီးမှ သူ့ကိုအားနာသွားရ သည် ။ သူမကတော့ သူနှင့်အတူတူ ခပ်တိုးတိုး လိုက်ရယ်နေပြီးမှ ...

"မေမေက ပြောတယ်လေ၊ အဲဒါဆို ဖုန်းလိုင်းသွယ်ဖို့ လျှောက်ယူတ ယ်ဘာညာဆိုတာ ဘယ် ပေါ်လာပါ့မလဲတဲ့ ၊ လူတိုင်း ဖုန်းတစ်လုံးစီဝယ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်က မီးခလုတ်ပေါက်ကိုယ်ထိုးပြီး ပြော

နေကြတော့မှာ ပေါ့တဲ့ ၊ အဲဒါကို ကိုးတန်းရောက်မှ ရေရေရာရာသိတာ၊
အတော်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်"

မင်းမွန်သီလဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို တစ်ထိုင်တည်းနှင့်ပင် လုံး
ဝခင်တွယ်ငြိတွယ်သွား တော့တာ သူမ သေချာသွားရသည်။ ။

အို...ဘယ်တော့မှ မပြတ်တောက်နိုင်။

"မေမေကလဲ ပန်းတိုင်ကို တွေ့ချင်နေလို့ တဲ့ "

"ဟင်...ဘာဆိုင်သလဲ"

"မေမေက ထမင်းချက်ဖို့ နဲ့ ကလေးမွေးဖို့ ပဲ တတ်တဲ့ မိန်းမတွေဆို
အထင်မကြီး...အာ...ဆော ရီး၊ စကားက ရိုင်းသွားပြီ"

"အခုခေတ်မှာ မိန်းကလေး တော်တော်များများ ဟာ ဒီအလုပ်နှစ်ခု
တည်းနဲ့ မနေနိုင်ကြတော့ ပါဘူး မင်းမွန်သီလရယ်"

"ဒါပေမယ့် ပန်းတိုင်ရဲ့ စကားထဲမှာ ကို ပါသွားပြီလေ၊ မနေနိုင်ကြ
လို့ သာ သူတို့ မနေကြတာ၊ နေနိုင်တဲ့ အခြေအနေအချိန်အခါပေးရင်
နေကြမယ့်သူတွေ အများကြီးရယ်တဲ့ "

‘တဲ့’ ဆိုကတည်းက သည် အတွေးအခေါ်ဟာ မင်းမွန်သီလရဲ့ ကိုယ်
ပိုင်မဖြစ်နိုင်ပါ။

"အဲဒီတော့ ပန်းတိုင်က ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြ
စ် အသိအမှတ်ပြုပြီးပြီလို့ ခံယူလိုက်ပြီနော်"

မင်းမွန်သီလဆိုသည့်

နာမည်ခပ်ကြီးကြီးကောင်လေးတစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးသူငယ်
ချင်း နည်းပါးပါသည် ဟူသည့်အချက်ကို သူမ တကယ်ပင် ယုံကြည်လ

က်ခံမိတော့မည်။

"ပန်းတိုင်မှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးပဲ မင်းမွန် သီလရဲ့ ..."

"ဟင်...ကျွန်တော့်မှာ တော့..."

"နေဦးလေ၊ ဒါပေမယ့်ကျန်သေးတယ်၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မှ နောက်ဆုံးသိရတဲ့ မင်း မွန်သီလကို အထူးတဆန်းနဲ့ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်တစား ခင်မင်လိုက်ပြီလို့ ပြောမလို့ ..."

"အိုကေ၊ ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ပန်းတိုင်တို့ အခန်းကိုလာခဲ့ပြီး လာခေါ်မယ်"

"အို...ဘာကိစ္စ"

ကြည့်ပါလား၊ နောက်ဆုံးတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဒီယိုတာ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ကလေးဆန်ဆန်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ အတတလေး ပုံပေါက်ပေါက်ဗီဒီယိုတော့ ဖျောက်ထိန်းထားနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသားလေ။

"လာခေါ်မယ်နော် ပန်းတိုင်"

"ပန်းတိုင်က ဟင့်အင်းလို့ ဆိုရင်ကော"

"ဆိုမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပန်းတိုင်လို မိန်းကလေးဆီက အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ အငြင်းစကားတွေထွက် လာမှာ မဟုတ်တာ ကျွန်တော်က တထစ်ချယုံပြီးသား"

ပန်းတိုင်လို မိန်းကလေး။

အဲသည် ပန်းတိုင်လို မိန်းကလေးမျိုးက မင်းမွန်သီလလို ယောက်ျား

သားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မသိမသာလေး အနိုင်ယူဖုံးလွှမ်းမှုကို အပြီး တချို့နဲ့ လက်သင့်ခံ ခေါင်းညိတ်နေမယ်လို့ ကော အဲသည် ယောက်ျား သားလေးက သေချာတထစ်ချ နေခဲ့သလား။

သူမကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆန်းစစ်နေဖို့ မလိုတော့ပြီ။

မိုးရွာသော နေ့တစ်နေ့မှာ တွေ့ခဲ့ကြရသည့် ကောင်လေးနှင့် သူမတို့ မိုးရွာသောနေ့တစ်နေ့မှာ ပင် ချစ်သူများ အဖြစ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြောင်း လဲသွားခဲ့ကြလေသည် ။ တကယ်ဆို သူမနှင့် မင်းမွန်သီ လတို့ ရဲ့ မိတ်ဆွေများ အဖြစ်ဟာ အချိန်ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်သေး။

ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ပုံသေဖော်မြူလာတစ်ခု ထုတ်ထားသလို အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမှ ရယ်လို့ သတ်မှတ်ချက်ဆွဲထားလို့ မရဘူးနော်၊ ဘယ်လောက်ကြီးပဲကြာကြာဖြစ်ထွန်းလို့ လာနိုင်မှာ မဟုတ်သည့် ဖြစ်ရပ်များ နှင့်စာရင် သူမတို့ ရဲ့ လျင်မြန်သော ပြောင်းလဲမှုကလေးက အများကြီး လှပ သပ်ရပ်လို့ နေသည် မဟုတ်လား။

တကယ်တော့ သူမရဲ့ ကောင်ကလေးဟာ ထင်သလောက်ကြီး မအ၊ လှတာက တကယ့်ကို အသေအချာပါပဲ။ အခြေအနေလေးတစ်ခု လှပစွာ ပြီးဆုံးသွားစေဖို့ သူက ကောင်းကောင်း ကြီး တာ ဝန်ယူနိုင်သည် ။

အဲသည် နေ့က မိုးမရွာလည်း ၊ ပြီးကျတော့ အုန်းသီးလေးမကြွေကျ ခဲ့လည်း သည် နေ့သည် အချိန်မှာ တော့ သူမက သူ့ကို အဖြေတစ်ခု ပြန်ပေးဖြစ်အောင် သူစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့မှာ ပဲ မဟုတ်လား။

သူ သူမဆီရောက်လာခဲ့ချိန်က သူမက မိုးရွာကြီးထဲမှာ အရွဲအနစ်ခံပြီး သူမတို့ ရဲ့ နေ့စားမာလီ ကို သြဇာတွေ ပေးနေချိန်ဖြစ်သည်။ ။ အတော်ကြီး ပြောနိုင်မှ အနည်းငယ်လောက် အသုံးကျသော မာလီ မျိုးကို ကံဆိုးစွာ ရရှိထားသော သူမက ‘ဥစ္စာရှင်လို ဥစ္စာရှင်ခဲ’ ဟူသည့် စကားပုံကို လက်ကိုင် ထားရတော့မည်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း ကြီးသဘောပေါက်ထားသည်။ ။

"ပန်းတိုင် အရှုပ်တွေလုပ်နေပြန်ပြီ"

"အလုပ်ရှုပ်တာပါ"

ချက်ချင်းပြန်ပြင်ပေးမယ့် မင်းမွန်သီလက ခေါင်းကိုခပ်တည်တည်ပဲ ခါယမ်းကာ ‘တစ်ချိန် လုံးကြီး မလုပ်နေလဲဖြစ်ပါတယ်’တဲ့ ။ သူမကို ထောက်ခံအားကျတတ်မြဲကောင်လေးကတောင် ဝေ ဖန်ချင် လာပြီလား ဟု သူမက မကျေမနပ်ဖြစ်ရလျက် မာလီရဲ့ ဓားအဝှေ့ တစ်ချက်အောက်က မြက် တွေကိုပဲ သဲမဲကြည့်ကာ ‘မညီဘူး...မညီဘူး’ဟု အော်ပေးလိုက်သည်။ ။

ထိုအခိုက်မှာ ကောင်လေးက သူ့ဆောင်းထားသော ထီးကို ချပ်ခနဲ ပိတ်လိုက်လေသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ ထီးပိတ်လိုက်တာလဲ၊ မိုးရွာနေတယ်လေ"

"သာတူညီမျှတရေးပေါ့"

"အမယ်...မဆိုင်တာတွေ၊ အပိုအလုပ်တွေပါ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ပန်းတိုင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ မြက်ခုတ်သမားကြီးရယ်၊ အားလုံး တူတူ စိုကြတာပေါ့"

ရုတ်ခြည်းပင် ရွဲသွားသော သူ့ခေါင်းလေးသူ့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကုတ်

ဖွရင်း ပြောလိုက်ပုံလေး ကို သူမက သဘောတကျနှင့် တစ်စုံစီမံလေး ရယ်နေမိသည်။ ။

မင်းမွန်သီလရယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ အပိုအလုပ်တွေကို မနှစ်သက်တတ်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို အဲသည် အပိုအလုပ်တွေဆီမှာ ပျော်ဝင်နှစ်ခြိုက်နေအောင် မင်းလုပ်တတ်လိုက်တာ။

"ကဲ...လာ လာ၊ တက်မယ်၊ ရွှေမင်းသားက အအေးမိနေဦးမယ်"

"ပန်းတိုင်တောင်မှ မမိတာ"

"ကျွန်မက ရှင့်ထက် အကြမ်းခံတယ်၊ ကဲ...လာပါဆို၊ ဦးအောင်စိန်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကလို တော့ ကျွန်မမြက်တွေ ရှည်တစ်ဝက် တိုတစ်ဝက် မဖြစ်ပါစေနဲ့ ရှင်"

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ‘လာခဲ့...လာခဲ့’ဟု ဆိုကာ အရင်ဦးအောင် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ သူမရဲ့ နောက်မှာ တော့ စိုရွှဲနေသည့် သားရေဖိနပ်ကို တစို့စို့အသံထွက်အောင်နင်းရင်း မင်းမွန်သီလ က လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။

"အဲဒီသရက်ပင်အောက်က မဖြတ်နဲ့ "

"ဒီဘက်က ဗွက်သက်သာတယ် ကလေးမရဲ့ "

"ဪ...သိတဲ့ လူက ပြောနေတာ၊ အဲဒီ သရက်ပင်က အကိုင်းတွေက အလကားနေရင်း ကျိုးကျိုးကျနေတာ၊ ပြီးတော့လဲ"

စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ၊ ‘ဟောင်း...ဒိုင်း’ဟူသောအသံနှင့်အတူ မင်းမွန်သီလ တစ်ယောက် ပုံလဲကျသွားတော့သည်။ ။

"ဘုရားရေ...ဦးအောင်စိန်၊ အမြန်လာပါဦး"

မလိုလားအပ်စွာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေခြင်းနဲ့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်း
ကောင်ကလေးကို ဥပဒ်မ ရောက်စေလို၊ မာလီကို အော်ခေါ်ကာ မင်းမွန်
သီလကို တူမချီတွဲစေရင်း သူမတို့ အိမ်ထဲ သွင်းလာခဲ့ ရသည်။ ။

"ဟဲ့...ဟဲ့...ဘာဖြစ်လာတာတုံး၊ ပန်းတိုင်လား...ပန်းတိုင်ဘာဖြစ်လဲ
"

"ပန်းတိုင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်တာကကောင်လေး"

မေမေ အမေးနှင့် ဦးအောင်စိန်ရဲ့ အဖြေတို့ ကို သူမက ဂရုစိုက်မနေ
နိုင်တော့။ ဧည့်ခန်းနှင့် အနီးဆုံး သူမအခန်းထဲသို့ပဲ မင်းမွန်သီလကို ချီ
တွဲပို့စေလိုက်သည်။ ။

ထာဝရ သထားတတ်သည့် သူမ၏ အိပ်ရာပန်းနုရောင်ကလေး ညစ်
ပေစိုရွံ့သွားခြင်းသည် ခု ချိန်မှာ ဘာမှ မပြောပလောက်ပါ။ သူမက ထင်
ရာမြင်ရာတွေကို ပါးစပ်က တရစပ်ညွှန်ကြားနေရင်း တစ်ဆက်တည်း
ကြိုးမဲ့ဖုန်းကလေးနှင့် အသိဆရာဝန်တစ်ယောက်ထံသို့ ဖုန်းလှည့်သည်
။

"မမရီ၊ ပန်းတိုင်သူငယ်ချင်းခေါင်းပေါ် အုန်းသီးပြုတ်ကျလို့ ၊ အုန်းပ
င်ကမြင့်ပေမယ့် သရက် ကိုင်းပေါ်ကပြီးမှ သူပေါ်ကျတာပါ၊ ခုတော့ ခွေ
နေတာပဲ၊ မျက်လုံးမှိတ်ထားတယ်၊ နေဦး၊ မမရီ ကြည့် လိုက်ပါ့မယ်"

သူမက မင်းမွန်သီလ၏ မျက်လုံးကိုအသာဆွဲဟကြည့်သည်။ ။

"မနီနေဘူး မမရီရဲ့ ၊ အုန်းသီးက နည်းနည်းတော့ သေးပါတယ်၊
အခြောက်ကြွေတာမဟုတ် ဘူး၊ အစိမ်းလုံးခပ်သေးသေး၊ ရှဉ့်ကိုက်လို့
ကြွေတာထင်တယ်...

"ဟင်...မင်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မူးတယ်...မမရီရေ၊ မူးတယ်တဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊

လာခဲ့မလား၊ မြန်မြန်လာ ပါနော်"

ဖုန်းချပြီး မေမေဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်တော့ ပန်းတိုင်ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ဆိုကတည်းက တည်ငြိမ်မှုရပြီးသား မေမေမျက်နှာနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ။

"ပန်းတိုင် အဝတ်သွားလဲလိုက်ပါလား"

"ဟင့်အင်း...မေမေ"

မေမေက သူမကို မျက်မှောင်လေး တစ်ချက်ကုတ်ကာ ကြည့်သည်။ ။
မင်းမွန်သီလ အိမ် အလာ စိပ်လာကတည်းက 'ဘယ်လိုလဲ'ဟု မေးစမ်းမှု ရှိခဲ့သည့် မေမေက ခုလည်း ပဲ သူမကို အနည်းငယ် စူးစမ်းလိုဟန်ရှိသည်။ ။

"မေမေ ဘာမှ မပူပါနဲ့ ၊ အေးဆေးပါ၊
ဦးအောင်စိန်အဝတ်သွားဝတ်ပြီး ဒီကို ပြန်လာနေပေးပါ လား"

"ပန်းတိုင်"

"ဟင်...မင်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ပန်းတိုင် မင်းအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ်၊
ဟုတ်လား"

မေမေက ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာရပ်ကြည့်နေပြီး ဦးအောင်စိန် ပြန်ရောက်လာတော့ အခန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။ ။ အခန်းထဲထိ မလာဘဲ အဝေးကနေ အခြေအနေသိချင်တတ်သည့် ဖေဖေကို မေမေက သွားရှင်းပြနေပါလိမ့်မည်။

မင်းမွန်သီလ အိမ်ဖုန်းဆက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း တစ်ဖက်က တစ်အိမ်လုံး အော်ဟစ်သံ တွေနှင့် ဆူညံသွားကာ ဖုန်းလည်း ဘယ်သူက ချလိုက်မှန်းမသိ၊ ဖုန်းချသံက သူမနားထဲ ဆူညံစွာ ဝင် ရောက်လို့ လာသ

ည် ။

သူမအဖို့ တော့ ပျားအုံကို တုတ်နဲ့ ထိုးမိပြီထင်ပါရဲ့ ။

"ပန်းတိုင်"

သည် တစ်ခါအသံဖျော့ကလေးကို အကြားမှာ တော့ သူမက ဦးအောင်စိန်ကို ငဲ့မနေနိုင်တော့ဘဲ မင်းမွန်သီလ၏ လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။

အေးစက်စက်လက်ဖျားရဲ့ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်မှုက တင်းကျပ်နေတော့ သူမက စိတ်အနည်းငယ်သက်သာရသလိုဖြစ်ကာ မင်းမွန်သီလ၏ နားရွက်လေးနားသို့ နှုတ်ခမ်းလေးအသာသွားလျက်...

"မင်းမွန်သီလ၊ ဘယ်လိုနေလဲ"

"ကျွန်တော် သေမလားမသိဘူး"

တကယ်ဆို သည် လောက် ပြန်ပြောနိုင်နေခြင်းကို သူမရဲ့ အသိဉာဏ်က ကောင်းကောင်း ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်သင့်သည် ။ သို့သော် အရမ်းတအားကြီးကိုပဲ စိတ်က ပူပန်သွားရကာ...

"အိုး...မဟုတ်တာဘဲ၊ ဖွ...ဖွ...ဘာတွေလျှောက်ပြောတာလဲ"

"ဟင့်အင်း...သေမယ်ထင်တယ်"

"မင်းမွန်"

"ကျွန်တော်သေသွားရင် ချစ်တဲ့ ပန်းတိုင်ဆိုပြီး ပန်းခြင်းတစ်ခြင်းပို့ပါနော်"

သည် လောက်ရယ်ရတဲ့ စကားတွေကို အဲသည် အချိန်တုန်းကတော့ သူမက မရယ်နိုင်ခဲ့။ တကယ်တမ်း ပူပန်သောကရောက်မနေရရင်

ကဗျာဆန်သလိုလို နှဲ့နှဲ့လိုလိုသည် စကားတွေကို အား နာသမှုနှင့် ဝါးလုံးကွဲမရယ်ချဖြစ်ရင်တောင် တစ်ဖက်လှည့်ပြီးတော့ အသာလေး ပြီးလိုက်မိမှာ ပါပဲ။ လောလောဆယ်မှာ တော့ သူမက ချက်ချင်းကြီးဆိုသလို မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းတက်လာခဲ့လေသည်။ ။

"မင်းပေါက်ကရတွေ မပြောပါနဲ့ ၊ လုံးဝမပြောပါနဲ့ ၊ ခု ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ပန်းတိုင် ဆရာဝန်လဲ ခေါ်ထားတယ်၊ အစ်မတွေလဲ ခုပဲ လာတော့မှာ "

"ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သေသွားရင် ပန်းတိုင်ဆီက တစ်ခုခုကို မရလိုက်ဘဲရှိတော့မှာ ၊ မသေ ခင်ကျွန်တော့်ကိုပေးပါလား"

"ဘာကိုလဲ"

"ကျွန်တော့်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ ပန်းတိုင်ပြောပါ"

ဟောတော့ရေ...မင်းမွန်သီလရဲ့ အချိန်ကာလကို အသုံးပြုပုံက ပိုင်နိုင်တိကျလိုက်တာ။ သို့ သော် သူမကလည်း သူမ...

"ပေးတယ် မင်းမွန်၊ မင်းမွန်ဖြစ်စေချင်တဲ့ အဖြေမျိုးပန်းတိုင် ပေးပါတယ်"

"အုန်းသီးက ပခုံးစွန်းကိုပဲထိတာ ပန်းတိုင်၊ ခေါင်းပေါ်မကျပါဘူး၊ ပခုံးပဲအရမ်းနာတာ၊ ခေါင်းလဲနည်းနည်းမူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုပျောက်သွားပြီ၊ ပခုံးနာပြီး ကျောအောင့်တာပဲရှိတော့တာ"

သူမက မင်းမွန်သီလရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာက အလန့်တကြားလွှတ်လိုက်သည် ။ ဦးအောင်စိန်ရှိရာဘက်အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်မိတော့ သူ့အညံ့နှင့်သူတစ်သက်လုံး မျက်လုံးလှန် မကြည့်ဝံ့သည့် မာလီက မျက်နှာလွှဲကာ

စပ်ဖြဖြ။

"ပန်းတိုင်"

"သွားသေလိုက်ပါလား"

သူမအသံက တစ်ဆိတ်ကလေးတော့ ကျယ်လောင်သွားသည်။ ။

"ပန်းတိုင်က မျက်မှန်မပါရင် ပိုလှတယ်"

သူမက စာကြည့်စားပွဲပေါ်က မျက်မှန်ကို ဆတ်ခနဲကောက်ကိုင်တပ်ဆင်လိုက်ပြီး အခန်း အပြင်ဘက် ထထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။ အကျအနလေး လှည့်ဖြား အနိုင်ပိုင်းသွားတာကိုပဲ တစ်မိမ့်မိမ့် ပြန်တွေးကာ ရယ်ချင်ရမလား၊ စိတ်တိုတိုနှင့် ငိုလိုက်ရမလား။ ကတုန်ကယင်ကြီးနှင့် မျက်ရည်ဝဲချင် ချင်ချင်တို့ ကတော့ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ ။

သူမဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်ထိုင်တည်းစကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့် လက်သင့်ခံ ကျေနပ်လိုက်မိပြီ။ အဲသည် ယောက်ျားကလေးဟာ အသလိုလို၊ တုံးသလိုလိုနှင့် ရိုးစင်းနေသော အများ သုံးနည်းကလေးနဲ့ ပဲ သူမကို တစ်ကွက် အသာယူသွားခဲ့ပြီ။

သည် နောက်မှာ တော့ ဆရာဝန်ရောက်လာတာရယ်၊ သူ့အစ်မတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြွအော်ဟစ်ပြီး ရောက်လာကြတာရယ်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားခွင့်တောင် ခပ်ကြာကြာမရလိုက်ပါ။

မေမေကတော့ သူ့သမီးအပျိုစင်၏ ပန်းနုရောင်အိပ်ရာကလေးကို ညစ်ပေရှုံ့တွခွင့်ရသည့် လူ ပျိုကလေးကို ကျေနပ်ကြည်ဖြူရိပ်မရှိပါ။ အစ်မသုံးယောက်ရဲ့ ဝရန်းသုန်းကားတောင်းပန်ကျေးဇူး စကားဆိုမှုကိုလည်း ဘာသာလဝါနှင့်ပင် တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်တွေးတွက်ချက်၊ ခုတည်းက ငြင်းပယ် ထားလိုဟန် ရှိသည်။ ။

"အဲဒီလို စီစဉ်တတ်တာလေးတွေကြောင့် ပန်းတိုင်ကို သဘောကျရတာပါအန်တီရယ်၊ မောင် လေးအတွက် ပန်းတိုင်ကိုရော အန်တီကိုပါ ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ"

"ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အသွားမတော်တစ်လှမ်းတဲ့ ၊ နောင် ဆင်ခြင်နိုင်တာပေါ့"

သည် စကားဟာ ငြင်းပယ်လိုရိပ် နည်းနည်းမက စွန်းနေတာ မင်းမွန်သီလရဲ့ အစ်မတွေ ချက်ချင်း သဘောမပေါက်သွားကြတာ သူမကတော့ အံ့သြသည်။ ။

"ဒီကဒေါက်တာလဲ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်မတို့ ပြန်ခေါ်သွားလို့ ရပြီနော်၊ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး မဟုတ်လားဟင်"

"ရပါတယ်၊ ပခုံးထိရုံလောက်ပဲဆိုတော့၊ ကျွန်မက ခေါင်းထိပြီဆိုလို့ စိတ်ပူနေတာ၊ အနာ သက်သာအောင်အနယ်လ်ဂျက်ဆစ်ခံတစ်ခုခု သောက်နိုင်ပါတယ်၊ ပိုတိုးနာလာမယ် ဆိုရင်တော့ အရိုး အကြောပါရဂူတစ်ယောက်ယောက်ကို သွားပြပါ၊ သူက အိပ်ကိစ်ရေးလေးဘာလေးရှိက်မယ်ဆိုရင် တော့ ပိုပြီး ဆွေ(ဖ်)ဖြစ်တာပေါ့"

ကျေးဇူးစကား မိုးမွန်စွာနှင့် ရွှေမင်းသားထွက်တော်မူခန်း ပြီးဆုံးချိန်မှာ သူမရဲ့ နှာချေသံတို့ က စတင်လာခဲ့သည်။ ။ မေမေမသိအောင် တိတ်တိတ်ခိုးပြီး ကိုယ့်ဘာသာဆေးကျိတ်ကု၊ အခန်းလေး ပြန်သပ်ရပ်ပြီး ချိန်မှာ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လွဲပြီး မင်းမွန်သီလရဲ့ ကိုယ်နံ့ကို တိတ်တခိုး မသိစိတ်နှင့် သူမက ဖွေရှာမိခဲ့သည်။ ။

မမှားပါဘူးနော်။

ခုပြန်စဉ်းစားလည်း ခုကျေနပ်ရသည့် သည် အဖြစ်ကို သူမက

ယူကျုံးမရဖြစ်မနေချင်တော့။ အချိန်မြန်တာ နှေးတာသည် (တစ်ဖက်က ယောက်ျားသားလေးက နားလည်သဘောပေါက်ပေးခဲ့ရင်) မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နိုင်သည် ဟု သူမ က မယူဆချင် တော့။

တကယ်တော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မောင်တစ်လှည့်၊ အစ်မတစ်ယောက် ယောက်က တစ်လှည့် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်အကြောင်းရှာ ဖုန်းဆက်မြဲ။ သည် မောင်နှမတစ်သိုက်ထံက တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ သည် စကားကြား ရတော့မှာ ကို သူမက တွေးကြည့်၊ ပြီးကျတော့ အဖြေလည်း ထုတ်ပြီး သားပဲ။

သူမရဲ့ မေမေကတော့ သူမရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံမှုကြောင့် ရင်ဘတ်စည်တီး ဖြစ်ရရှာသည် ။

သူမကို တစ်သက်တာလေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ခဲ့သမျှတို့ ဟာ သူမရဲ့ မေ မေလို ဦးဆောင်သူကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် အပင်ပန်းခံနေဖို့ မဟုတ်ခဲ့ ဘူးတဲ့ ၊ ကိုယ့်အရည်အချင်းထက် မနိမ့်သည့်ယောက်ျား ကို ဖွေရှာနိုင်ပြီး မေမေ့လို မပင်ပန်းစေချင်သော စေတနာတို့ ဟာ ရည်ရွယ် ချက်ပျက်ပြားပြီး သဲထဲရေ သွန်လိုက်သလိုပဲ ဖြစ်ရတော့သတဲ့ ။

မေမေ့ရဲ့ သူမဟာ အပင်ပန်းခံဦးဆောင်နေဖို့ ကိုပဲ ပိုပြီးအလိုရှိသွား တော့တာ၊ အစွမ်းအစကို ပြချင်ဇောနှင့် ချီးကျူးသဘောတကျဖြစ်ရင်ပဲ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေတတ်တော့တာ၊ မေမေ့ဆန္ဒ တွေကနေ အ သွေကြီးသွေလှသော အဖြစ်အပျက်တွေပါပဲ။

အဆိုးရွားဆုံးကတော့ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် စိတ်တိုင်းမကျချင်စရာ၊ သွေးတိုးချင်စရာကောင်းလှ သည့် မထုံတတ်သေးမသိတသိပုံစံကောင် ကလေးကို လက်တွဲခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ အထိ သွေဖည်

သွားခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ။

"အင်းလေ...ကြိုးစားကြည့်ပေါ့၊ ဒုတိယ
ဒေါ်မိမိခိုင်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ စိတ်တွေစောပြီး
ညည်းသွေးတိုးရောဂါဖြစ်မဖြစ် ငါလောင်းလိုက်ချင်တယ်"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး မကန့်ကွက်ရင်ဘဲ သူမက
တော့ ကျေနပ်လှပါပြီ။

"ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် ပန်းတိုင်၊ မေမေသာ ဆိုရင်တော့ ဒီ
အဖြစ်ဟာ သူ့ဆန္ဒမှန် လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘေးကအသိုက်အဝန်းရဲ့ တို
က်တွန်းချက်လားဆိုတာ သေချာအောင် စုံစမ်းဦးမှာ ပဲ"

ညနေခင်းရောက်တော့ သူမက စတင်ပြီး ဖုန်းလှည့်လိုက်သည်။ ။ တ
စ်ယောက်တစ်လှည့် 'Congratulation'လုပ်ကာ ဝေဆာဝမ်းသာနေကြ
တာတွေကို အတော်ကြီးကြာအောင် စိတ်ရှည် ပေးအပြီးမှာ တော့ သူ့အ
လှည့်အစီအစဉ်ကို ရောက်ပါပြီ။

"ပန်းတိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဒီလောက်ကြီးတော့ ညံ့မယ်မထင်
ပါဘူးနော်၊ အမှန် တကယ်ကတော့ ချော်လဲရောထိုင်ပဲ မဟုတ်လား"

"ကြည့်စမ်း၊ ဒါဘာပြောတာလဲ၊ မင်းလှည့်ဖြားတာကို သိသိကြီးနဲ့ ပ
န်းတိုင်က အငိုက်မိ သယောင်ယောင်နဲ့ အဖြေပေးလိုက်တယ်လို့ ဆိုချင်
တာပေါ့...ဟုတ်လား"

"ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ပန်းတိုင်စိတ်တိုတာ အပြင်မှာ တွေ့ရရင် အ
တော်ကြောက်ဖို့ ကောင်း မယ်ထင်တယ်"

"ရှူးသလိုပေါသလို လုပ်မနေနဲ့ နော်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းတိုင်က ကျွန်တော့်ချစ်သူလေးတော့ ဖြစ်သွားပြီ၊

ဒါပဲ၊ ထွက်ပြီးသားဆင် စွယ် ပြန်ဝင်ရိုးထုံးစံမရှိဘူးနော်"

"သေပါလား"

"မသေဘူး၊ အရည်အချင်းရှိလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ဇိမ်လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

"နေဦး၊ မင်းကို မေးစရာရှိသေးတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လား၊ အစ်မတွေ ရဲ့ တိုက်တွန်းချက်လား"

သူမရဲ့ အသံဟာ ဆန္ဒဇောနှင့် မျှော်တလင့်လင့်။ ဒါကို သဲကွဲမှ ဖြစ်မည်လေ။ သူမရဲ့ ဆန္ဒက သိပ်ကြီးတော့ အပြည့်ဝကြီး မဟုတ်လှပါ။ ပြန်ဖြေရမည့်အဖြေကို ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းစဉ်းစားလိုက်ရ သည် ဆိုကတည်းက ဒါဟာ တစ်ဖက်ကို ပိုပြီးနီးစပ်နေပြီမို့ပေါ့။

"ပြောလေ"

"အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမှာ ပန်းတိုင်ရဲ့ ၊ အစ်မတွေက ညွှန်းလွန်းလို့ ကိုယ်တိုင်ကစိတ်ပါ လာတာ"

သူမမှာ 'အင်'ခနဲ တိုးတိမ်တိမ်မကျေမနပ် ဖြစ်ရုံအပြင် ဘာမှ ပိုမတတ်နိုင်ပါ။ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ။ အမြဲတမ်း ပြတ်သားပွင့်လင်းခဲ့မြဲ သူမအဖို့ ခုကိစ္စကျခါမှ တစ်ဖက်လူရဲ့ ပွင့်လင်းမှုကို လက်မခံချင်လို့ ဘယ်ရပါတော့မလဲ။

"ပန်းတိုင်"

"ဟင်"

"ကျွန်တော့်ကို ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါလား၊ ကျွန်တော်က ပန်းတိုင်ထက်လဲ အသက်ပိုကြီးတာပဲ၊ အတော်ပဲပေါ့နော်"

"ဟာ...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ"

"ဘာလို့ မရှိရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော်က အမြဲ အစ်ကို၊ အစ်မခေါ်ပြီး လူဖြစ်လာတော့ ကိုကိုခေါ်သံ ကို မျှော်လင့်တယ်၊ ဒါပဲ"

"အောင်မာ...ဒါပဲတဲ့ ၊ အမှ ဝှက်ပုံထဲ သွားနေလိုက်ပါလား၊ လုံးဝမခေါ်နိုင်ဘူးဟေ့၊ ကိုယ့်ချစ် သူတစ်ယောက်ကို ကိုကို၊ မောင်မောင် ခေါ်နေရလောက်အောင် ပန်းတိုင်က မနွဲ့လှဘူး"

ပြောရင်းက ကိုကိုကို သတိရရသည် ။ ကိုကိုအလိုရှိသော သည် ကိုကိုခေါ်သံကို သူမ အဲသည် တုန်းက ဘာကြောင့်များ အလွယ်တကူ လက်သင့်ခံခဲ့မိပါလိမ့်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာတစ်ခုက အဲသည် တုန်းကတည်းက သူမရဲ့ မသိစိတ်မှာ ကိုကိုကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပုံစံထက် ပိုပြီး နေရာမပေးချင် ခဲ့၍ ဖြစ်နိုင်သည် ။

ပြီးကျတော့ ကိုကိုခေါ်ခံချင်သူ၏ အနေအထားတွေလည်း ပြန်ကြည့်ဦးလေ။ သည် လိုပုံစံ လေးနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သူမက အားကိုးတကြီး အသွင်လေးနှင့် ကိုကိုရယ်လို့ ခေါ် လောက်စရာလား။

"ဟား...ဟား...ဟား...ဟား"

"မရယ်ပါနဲ့ "

"ဪ...ခက်သေးတယ်၊ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်ထားတာပဲ၊ ရယ်တာကအစ ချုပ်ကိုင် ခံနေရတော့မလား ကောင်လေးရဲ့ "

"ခင်ဗျားရယ်လိုက်တဲ့ ပုံကြီးကို ကျုပ် သိနေတယ်လေ၊ အဲဒါ လှောင်ရယ်"

"ဟိတ်...တော်လောက်ပြီ၊ ရှေ့ဆက် ရန်ဖြစ်စရာတွေအများကြီးရှိဦးမှာ ၊ ဒီနေ့ ဖတ်စာဒေးအဖို့ ဒီလောက်ဆိုတော်လောက်ပြီ"

မင်းမွန်သီလတစ်ယောက် မကျေမနပ်ပုံစံလေးနှင့် နှုတ်ပိတ်သွားတာကိုပဲ သူမက သည် ဘက် မှာ ချစ်စနိုး။

သည် မှာ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကို နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ရောက်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ အဲသည် နှစ်ယောက်ကိုယ်စီမှာ တိုက်ဆိုင်ညီမျှတဲ့ အပေးအယူအလျှော့အတင်း တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေမှ ပဲဖြစ်မယ်။ ပန်းတိုင်ရဲ့ စိတ်ကို စိုးမိုးနိုင်မယ့် ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် မင်းကို လက်ခံကျေနပ်ပြီးရင် မင်းဘက်ကလည်း ပန်းတိုင်ရဲ့ စိုးမိုးလိုမှုအနည်းငယ်ကို ဖြေလျှော့ တွေးပေး တတ်ရတော့မှာ အသေအချာပဲနော်။

"ကျုပ်က ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် ဘယ်လိုတွေ နေပြရဦးမှာ လဲ"

"အသံကိုက ခါးသီးတဲ့ အသံကြီး၊ ကျုပ်တွေ ခင်ဗျားတွေနဲ့ အပျော်တွေကို ဖျက်ဖို့ တော့ မကြိုး စားနဲ့ မင်းမွန်"

"နေပါဦး၊ ပန်းတိုင်က ကျွန်တော့်ကို မင်းမွန်လို့ ခေါ်တာ လေးငါးခါလောက် ကြားဖူးထားပြီး ပြီ၊ အဲလိုပဲခေါ်မှာ လား"

"အင်းလေ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"အဲဒါ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကခေါ်တာ"

"အစ်ကို"

"အင်း၊ လင်းမွန်ဗလတဲ့ "

‘လင်းမွန်ဗလ’။ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ပထမဆုံးနေ့ ကို စတင်ဖြစ်ချိန်မှာ နောင်တစ်ချိန်ကာလမှာ အဓိက ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့မည့် သည် အမည်ကို ပထမဦးဆုံး စတင်ကြားဖူးခဲ့လေသည် ။
